

ဒေဝ

ရဲဘော်တို့

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်ပုံစံတစ်မျိုး

အတွင်းနှင့်ရက်ကုန်းပုံနှိပ် အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဆုဝတ္ထု၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ပြန်ချောင်း၊ မထိမိအကြောင်း၊ ၂၀၁၅ခုနှစ် (မတ်လအထိ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)။

ဒေဝတာ

ဝိညာဉ်တစ်ပါး/ဒေဝတာ။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၅။
၁၄၅ - စာ၊ ၀၃-၅ * ၂၇ စင်တီ။
(၁) ဒေဝတာ

၅၉၅-၈၃

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

လပြည့်ညဖြစ်၍ . . ထိန်ထိန်သာနေ၏။ လရောင်
 ထက်ဖျန်းနေ၍ ချောင်းရိုးတစ်ခုလုံး ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။
 တောကောင်ငယ်လေးတွေနှင့် ညဉ့်ငှက်တစ်ချို့၏ အော်သံမှအပ
 တောသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သစ်ပင်များ . . ကျောက်တုံးများ
 နောက်ကွယ်မှ ပုန်းအောင်းနေသော လူတစ်စု . . ချောင်းရေပြင်ကို
 မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး အသက်ပင် ရဲရဲမရှုံ့ရဲ၊ ချောင်းဟန့်သံ
မပေးရဲကြ။

ဦးဒေဝက တပည့်ကျော်ဖြစ်သူ စိုင်းလုံအား မေးတော်
ရင်း...

“စိုင်းလုံ မင်းလူတွေ သေချာမှာထားပြီးလား”

“စိတ်ချပါ”

“အေး... ဘာအမှားအယွင်းမဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ တ
ချက်မှားတာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

ထိုစဉ်...

“ဗွမ်း!...”

“ဝုန်း!!...”

ချောင်းရေပြင်မှ အသံကြီးကြားလိုက်ရသည်။ ဝါးနှစ်ရိုက်
အကွာမို့ အခြေအနေကို သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသေး...။ သေချာတာထ
သူတို့မျှော်လင့်စောင့်စားနေသောအရာ ရောက်လာခြင်းပင်...

“ဗွမ်း!...”

ဒုတိယအကြိမ် ပေါ်ထွက်လာသော ရေပွက်သံကြီးကြော
ရေမုံရေမွှားများအကြား ပေါ်ထွက်လာသောအရာကို သူတို့အားလုံး
အထင်အရှား တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုအရာကား... ‘ဧရာမမြေကြီး’ ပင်တည်း။

ကိုယ်ခန္ဓာလုံးပတ်ကပင် ထန်းပင်လုံးခန့်ရှိ၏။ အကြားခွဲ
က အထပ်ထပ်၊ ရဲရဲနီမျက်လုံးအစုံနှင့် အရှည်က ပေနှစ်ဆယ်ကျော်
ပေမည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘုရား.. ဘုရား.. အကြီးကြီးပါလား”

“ရှား.. တိုးတိုး..”

ဦးဒေဝက တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ချောင်း
ရေထဲမှ ဧရာမမြွေကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ အသံမပြုဘဲ တက်လာ
နေချေပြီ။

“ပထမစည်းထဲရောက်တာနဲ့ လှုပ်ရှားတော့ အားလုံးအ
သင့်ပြင်ထား၊ လူတွေဖြည်းဖြည်းချင်းဖြန့်”

ဦးဒေဝက သူ့လူများကို လေသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မှာ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗူးသေးသေးတစ်ခုအတွင်းမှ အဝါ
ရောင်ဆေးမှုန့်တစ်ချို့ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွင် လိမ့်ကျနေသည်။

လိမ်းလိုက်သည်နှင့် ခပ်သော့သော့လေထဲတွင် ကန်အနံ့
များ ရောယှက်ပါနေသည်ကို စိုင်းလုံ သတိထားမိသည်။

မြွေကြီးက သူတို့နှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာ
လေပြီ။

“ပထမစည်းရောက်ပြီ. . .”

ဦးဒေဝ၏ အမိန့်ပေးသံက ဟိန်းထွက်လာတော့သည်။

မြွေကြီးအား ဝိုင်းပတ်ထားသောလူများက ကြိုတင်စီစဉ်
ထားသည့်အတိုင်း မှိုင်းတိုင်မှ အင်းချပ်များကို မီးရှို့လိုက်ကြလေ
သည်။ မြွေကြီးပတ်ပတ်လည်၌ မီးညွန့်များ ထောင်တက်လာသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြွေကြီးငြိမ်သက်နေရာက တွန့်လိမ့်
လှုပ်ရှားသွား၏။

“ဝုန်း!. . .”

“ခိုး! . . ဝရော! . . ”

သို့သော် . . မမြင်ရသော လက်အစုံက မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းကို ဖိညှစ်ထားသလို . . သူ့ဦးခေါင်းက မထောင်နိုင်တော့၊ ထောင်လိုက်သည်နှင့် ပြန်ပြုတ်ကျသွား၏။

“ဒီကောင်ကြီး မှိုင်းစက်မိနေပြီ”

ဦးဒေဝက အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ရှေ့ဆုံးမှထွက်၏။ စိုင်းလုံကလည်း သူ့ကိုင်နေကျ လှံတိုကိုစွဲကိုင်လျှက် တစ်လှမ်းချင်းတက်သည်။

ဝုန်းဒိုင်းကြံ ခါယမ်းနေသော မြွေကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း အားကုန်သွားသည်ထင်၏။ ခုနကလို မသောင်းကျန်းတော့ . . .

ခေါင်းပိုင်းက မြေပေါ်ကျနေပြီး အမြီးပိုင်းသာ ဆတ်ခနဲ . . ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလို့နေသည်။

ခါးနှင့်မခုတ်၊ လှံနှင့်မထိုး၊ လေးနှင့်မပစ်ရဘဲ . . မှိုင်းကိုင်စက္ကူတွင်ဆွဲထားသော အင်းစမေများ၏ တန်းခိုးသက်သက်ဖြင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ ဤမျှကြီးသောမြွေကြီးကို လူ့အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်ပါက ထင်သလောက် မလွယ်ကူနိုင် . . . ။

နောက်ဆုံးတွင် မြွေကြီးမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာမရှိတော့ဘဲ လုံးဝငြိမ်သက်သွား၏။ သို့တိုင်အောင် ဦးဒေဝသည် သူ့အဝါရောင်ဆေးမှုန့်များကို လက်ဝါးတွင်ထည့်ကာ မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းအနီး ကပ်၍ ဖူးခနဲ မှုတ်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

စိတ်ချသွားဟန်ရှိသော ဦးဒေဝမှာ သူ့ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်

ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြွေ၏ဦးခေါင်းကို ဘယ်လက်
ဖြင့်ကိုင်၍ ဓားကိုင်ထားသော ညာလက်ဖြင့် မြွေခေါင်းပေါ်သို့
အားကုန် ထိုးစိုက်ပြီးခွဲချလိုက်တော့၏။

“စွပ်! . . ”

“မြို! . . မြို! . . ”

တဆက်တည်းမှာ ပါးစပ်ကလည်း မန္တာန်တစ်ပုဒ်ကို ခပ်
တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေသေးသည်။

သွေးဟုပြောရမည့် ညှိပုပ်ပုပ်၊ ပျစ်ခွဲခွဲ အရည်များက မြွေ
ဦးခေါင်းမှ လျှံထွက်လာသည်။ အော်ဂလီဆန်ဖွယ် ညှိစို့စို့အနံ့
အသက်ကိုလည်း ထောင်းခနဲရလိုက်၏။

သို့သော် မြွေကြီးကား လှုပ်ရှားမှုအလျဉ်းမရှိတော့ . .

ဦးဒေဝသည် ကွဲဟသွားသော မြွေဦးခေါင်း အသားစိုင်ထဲ
သို့ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် လက်နှိုက်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ သူ့လက်ဝါးထဲ၌
ပုလဲနှင့်အလားသဏ္ဍာန်တူသော အလုံးတစ်လုံး ပါလာသည်ကို
အံ့ဩဖွယ် တွေ့ကြရသည်။

“ဆရာ . . အဲဒါ . . အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ စိုင်းလုံက သိလိုဇောဖြင့် မေးလိုက်
သည်။

ဦးဒေဝက မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ထိုအလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်
နေပြီးမှ . .

“အဲဒါ . . နဂါးအမြူတေ . . ကွ”

“ဗျာ! . . ”

အံ့ဩစရာထိုအလုံးတွင် ဘော်ငွေရောင်အလင်းများက တစ်ထွာပတ်လည်ခန့်အထိ ဖြာထွက်နေသည်။

ဦးဒေဝအဖြေကြောင့် စိုင်းလုံသာမက အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

စိုင်းလုံစိတ်ထဲမှာ သိပ်မကျေနပ် . . ။ အမြုတေဖြစ်ခဲ့လျှင် တောင်မှ မြွေအမြုတေ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုကြောင့် နဂါးအမြုတေ ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြေပြင်သည် သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်သွား၏။

ထို့ပြင် . . တော်လည်းသံနှင့်တူသော ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်ဟည်းသံကြီးတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ဟာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မြေငလျင်လှုပ်တာလား မသိဘူး”

အသံကြီးမှာ တောင်များပြိုကျသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှကာ လေးဖက်လေးတန်မှ မြည်ဟည်းရိုက်ခတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် . . ဦးဒေဝ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုစဉ် လေချွန်သံလို ကျယ်လောင်စူးရှသော အသံနှင့် တူ ဦးဒေဝလက်ထဲမှ နဂါးအမြုတေဟုခေါ်သော အလုံးသည် ‘ဝေါ့ခနဲ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလေတော့သည်။

မျက်စိတမှိတ်အတွင်း လျှင်မြန်လွန်းသော အရှိန်ကြောင့်

အားလုံး ပါးစပ်အတောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဖြူဖွေးတောက်ပသော အလင်းတန်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောင်း
သွားကာ မျက်စိရှေ့မှာပင် ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၂)

ဦး

ဒေဝသည် ဆေးတံတစ်ချောင်းနှင့် စည်းစိမ်ခံနေ၏။
စိုင်းလုံက ဆီနှပ်ထားသော လက်ဖက်အသားနှင့် နှမ်းဖြူးပဲခြမ်းကြော်
ဆို့ကို ယွန်းအစ်တွင်ထည့်ကာ သူ့ဆရာဘေးရှိ ခုံပုလေးပေါ် တင်
ပေးလိုက်၏။ ဦးဒေဝ ဘာပြောလာမလဲဆိုတာ တပည့်အားလုံး သိ
ချင်နေကြသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဦးဒေဝက

“တကယ်တော့ ညက တို့တတွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ... မြွေ

မဟုတ်ဘူး. . နဂါးကွ”

“ဗျာ! . . ”

“ဟင်. . ”

‘နဂါး’. . ဆို၍ အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြရသည်။

“မင်းတို့ ဒွိဟဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သံသယမဝင်ကြနဲ့. . ငါပြောတာယုံ၊ ညက ငါတို့သတ်ခဲ့တာ မြွေမဟုတ်ဘူး. . နဂါး၊ မင်းတို့မေးလိမ့်မယ်. . နဂါးဆိုတာ တကယ်ရှိသလား၊ ဒီခေတ်ဒီအခါမှာ နဂါးရှိသေးလို့လား ဆိုတာမျိုးပေါ့. . ၊

ရာဇဝင်သမိုင်းနောက်ခံမှာရော၊ ဘုရားဟောဇာတ်မှာရော၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်စဉ်တွေမှာ နဂါးဆိုတာ အထင်အရှားပါတာ မင်းတို့အားလုံး အသိပဲ၊ မင်းတို့အနေနဲ့ နဂါးရှိခဲ့တာကို လက်ခံပြီးသား၊ အခုလက်မခံနိုင်ဖြစ်ရတာက နဂါးက အခုအချိန်ထိ ရှိသေးလားဆိုတာ ပဲမဟုတ်လား”

ဦးဒေဝစကားကြောင့် စိုင်းလုံမှာ ခေါင်းမော့၍ . .

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“နဂါးက အခုထိရှိသေးတယ်၊ ဘယ်မှာနေကြသလဲဆိုရင် ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်. . စတဲ့ အစိုဓါတ်ရှိတဲ့ မြေဆီလွှာအတွင်းပိုင်းမှာပေါ့၊ တောင်သမုဒ္ဒရာက. . ရှင်ဥပရုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးရဲ့ ကြေးပြဿဒ်ကို ထမ်းရွက်စောင့်ရှောက်ထားတာ ဘယ်သူတွေထင်သလဲ၊

မှတ်ထား. . နဂါးလေးကောင်ကို တာဝန်ယူပေးထားတာ၊ အလှည့်ကျ တာဝန်ထမ်းရွက်ကြတယ်၊ နဂါးဟာ ငါ့ရစ္ဆာန်အနွယ်

ချစ်မေမယ့် ကမ္မဇဒ္ဓိတန်ခိုးရှိတယ်၊ အောက်စတုမဟာရာဇ်နတ်
တန်ခိုးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတယ်၊ ဒီတော့ . . . တန်ခိုးထက်တယ်၊ ဖန်
ဆင်းနိုင်တယ်၊ လုပ်ယူနိုင်တယ်၊ လူသာမန်တွေ ဘယ်မြင်ရမတုန်း၊
ဆင်တွေကို မမြင်ရသလိုပဲပေါ့။ ပြချင်ရင် နဂါးဟာ မြွေအဖြစ်နဲ့ပဲ
ပြောနိုင်တယ်ကွဲ့။”

“ဒါ . . . ဒါနဲ့ဆရာ ဒီနဂါးက မြွေအဖြစ် ဘာကြောင့်ရောက်
လာတာလဲ”

စိုင်းလုံက သိလိုသည်များကို မဝံ့မရဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာလို့ ရောက်လာသလဲဆိုတော့ . . . ငါခေါ်လိုက်လို့ပဲ၊
ခေါ်ခေါ်အင်းရဲ့ အစွမ်းကြောင့်ဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့”

ဦးဒေဝသည် ထူးပေဆန်းပေဆိုသော ကိစ္စများကို အမြဲတ
ဆ လုပ်ပြတတ်ပေသည်။

“ဆရာကြီးက နဂါးကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

“ငါ့တပည့်တွေကို ပထမဆုံး အမြူတေရတနာ(၈)မျိုးအ
ကြောင်းကို ပြောပြမယ်၊ ဒါမှ ဆက်စပ်မိသွားမယ်၊ ဝတရတ္ထသင်္ဂဟ
ဇနီးမှာ ပြဆိုထားတဲ့ အမြူတေရတနာ(၈)မျိုးဆိုတာ ဒီလိုကွဲ့ . . .”

ဆရာကြီးဦးဒေဝရှင်းပြသော အမြူတေရတနာ(၈)မျိုးကို
အသေများ ဗဟုသုတ တိုးပွားနိုင်ရန်ရည်ရွယ်၍ အောက်တွင် ဖော်
ပြဆိုက်ရပါသည်။

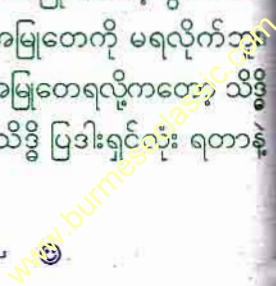
- ၁) တတ္ထိကန္တံ ။ ။ ရွှေအဆင်းရှိသည့် ဆင်ဦးကင်း၌သာ
ဖြစ်သောအမြူတေ . . .
- ၂) တရာဟဒါဠံ ။ ။ ဝက်စွယ်အဆင်းရှိသည့် ဝက်၏

- (၃) ဝဠာဟင်္ဂတိ ။ ။ အစွယ်၌ဖြစ်သော အမြုတေ . .
တိမ်တိုက်၌သာ နတ်တို့သာ
- (၄) ဘူဇင်္ဂသီသံ ။ ။ သုံးစွဲခွင့်ရှိသောအမြုတေ . .
စိမ်းညိုရောင်တောက်ပသည့်
- (၅) သင်္ခါ ။ ။ မြွေဦးခေါင်း၌ဖြစ်သော အမြုတေ . .
ခရုသင်းဟုခေါ်သော ခရုကောင်၌
- (၆) သိပ္ပိ ။ ။ ဖြစ်သော ပုလဲရတနာအမြုတေ . .
အရောင်အဆင်း အထူးရှိသည့်
- (၇) ဝေဠု ။ ။ ကနုကမာခေါ် ခရုကောင်တစ်မျိုး၌ ဖြစ်
တည်သော ပုလဲရတနာအမြုတေ . .
- (၈) မစ္ဆသိရော ။ ။ စပျစ်သီးအစိမ်းရောင် အဆင်းရှိသည့်
ဝါး၌ဖြစ်သောအမြုတေ . .
- (၉) ငါး၏ ဦးခေါင်း၌ဖြစ်သော အမြုတေ . .

“တိမ်တိုက်မှာဖြစ်တဲ့ အမြုတေနဲ့ ဝါးပင်မှာဖြစ်တဲ့ အမြုတေ နှစ်ပါးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့(၆)မျိုးက သတ္တဝါတွေမှာပဲဖြစ်တယ် . .

အဲဒီအထဲက ‘မြွေဦးခေါင်း’၌ရသောအမြုတေ’လို့ ပါတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမြွေက နဂါးအယောင်ဆောင်ထားတဲ့မြွေ၊ ဒီတော့ သူ့ဦးခေါင်းထဲက အမြုတေကလည်း နဂါးအမြုတေပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာပညာစက် အားမပြည့်လို့ ဒီအမြုတေကို မရလိုက်ဘူး ဆိုင်ရာက ပြန်သိမ်းတာ ခံလိုက်ရတာ၊ ဒီအမြုတေရလို့ကတော့ သိဒ္ဓိလိုင်းမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲ . . မနောမယသိဒ္ဓိ ပြဒါးရှင်တို့ ရတာနဲ့ အတူတူပဲကွ”

ဆရာကြီးက မချီတင်ကဲလေသံဖြင့် ဆက်၍ . .

“နဂါးဆိုတာ ရေရှိတဲ့အရပ်မှာ နေတယ်ဆိုပေမယ့် ကုန်းပေါ်၊ တောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ နဂါးတွေလည်းရှိတယ်၊ အမျိုးအစားအမျိုးမျိုးပေါ့. . . ခန္ဓာဂုဏ်ယုတ်၊ ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာ၊ နာဂသံယုတ်တွေမှာ ဖော်ပြထားတာဆိုရင် နဂါးအမျိုးပေါင်း (၁၀၂၄)မျိုး နှိသတဲ့”

“အများကြီးပါလား”

စိုင်းလုံ အံ့ဩလွန်း၍ အသံပါထွက်သွား၏။

“ငါးရောင်းဆယ် ဝိသတိနိပါတ် ခမ္မေယျဇုတ်ကိုပဲကြည့်လေ၊ အင်္ဂါမင်းနဲ့ မာဂခမင်းနှစ်ပါး စစ်ဖြစ်တော့ မာဂခမင်းဘက်က နဂါးတွေ စစ်ကူပေးလို့ မာဂခမင်း နိုင်ခဲ့တယ်၊

ပုဂံရာဇဝင်မှာလည်း ပျူမင်းနန်းတက်တော့ မယ်တော် နဂါးမက ရန်သူကို နှိမ်နင်းနိုင်သော နဂါးစစ်သည်(နဂါးလုလင်) (၁၀၈)ယောက်ကို ပေးအပ်သတဲ့၊

အဲဒီနဂါးလုလင်တွေဟာ ‘မင်းကြီး ထွက်တော်မူသောအခါ လှေကားတို့၌ အမြဲစောင့်ရှောက်၍နေ၏’ . . လို့ပြဆိုထားတယ်၊ ဒါကြောင့် မနေ့ညက ဆရာတို့နဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့တာဟာ မြွေမဟုတ်ဘူး၊ မြွေခန္ဓာကို ယူထားတဲ့ နဂါးပဲကွဲ့”

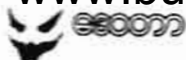
“ကျွန်တော်တို့က မြွေကြီးထင်နေတာ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီမြွေအသေကြီးကိုကော ဖျက်ပြီးကြပြီလား”

ဦးဒေဝ၏အမေးကြောင့် တပည့်တစ်ယောက်က . .

“ရွာသားတွေ ဖျက်နေကြပါပြီဆရာကြီး၊ ပြီးဟော့ . . မြွေ

www.burmeseclassic.com

သားကို တစ်ရွာလုံး ဖျော်ဖျော်ပါးပါး ချက်စားကြမယ်တဲ့၊ သူကြီး
 တို့ယ်တိုင်ကလည်း လတာပြင်မှာ မီးပုံပွဲကြီးလုပ်ပြီး မြွေသားကို
 အမျိုးမျိုး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ထားတဲ့ ဟင်းတွေနဲ့ သောက်၊စား
 ပွဲကြီး လုပ်ပေးမတဲ့ ဆရာကြီး”
 ဟုပြန်ဖြေလေ၏။

အခန်း (၃)

လပြည့်ကျော် . . တစ်ရက်။

ကောင်းကင်ယံ၌ လသည် ပြည့်ဝစွာ ထိန်ထိန်သာလို့ နေလေ၏။ ချောင်းအနီးကွင်းပြင်မှာတော့ ကြီးမားသော မီးပုံကြီးသုံးပုံတစ်ခု မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက် . . ။ ထိုမီးပုံကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ ပျော်ရွှင်နေကြသော ရွာသားများ . . ။

တစ်ရွာလုံး ပျော်ရွှင်စွာ သောက်,စားပွဲကြီး ကျင်းပနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲနေ၍ ရွာလူထုမှာ

www.burmeseclassic.com

ပိုမိုတက်ကြွနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တဲတံခါးပိတ်၍ တကိုယ်တည်း သီးခြားနေသူတစ်ယောက် ရှိနေ၏။ ထိုသူကား ဦးဒေဝပင်တည်း. .

သူသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ကြေးအိုးကြီးရှေ့တွင် မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

သူ့ဘေးတွင် တပည့်ကျော် စိုင်းလုံပင်မရှိ. . ။

“ငါ့ကို ဘယ်သူမှလာမခေါ်နဲ့၊ ငါ့အနားလည်း ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့၊ ငါအစီရင်ထူးတစ်ခု လုပ်စရာရှိတယ်”

ဤသို့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် မှာထား၍ မည်သူမှ သူ့ကို မခေါ်ခဲ့ကြ. . ။

ထိုအချိန် ကွင်းပြင်ထဲမှာတော့. . မူးယစ်သေစာများကလည်း အပြည့်၊ မြွေသားကင်. . မြွေသားကြော် အနံ့က လေပြေတွင် ပျံ့လွင့်လို့နေသည်။

သို့သော်. . . ထိုခဏ၌ အခြေအနေတစ်ရပ်က ပြောင်းလဲသွား၏။ ခပ်သော့သော့တိုက်နေသောလေက ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လာသည်။ လေအရှိန်ကြောင့် မီးပုံမှမီးညွှန်များ ဖွာခနဲ ဖြစ်သွားကာ သစ်ပင်များကလည်း ယိမ်းထိုးခါယမ်းသွား၏။

‘တဝေါဝေါ’. . အသံကြီးများလည်း မြည်ဟည်းလာကာ တော်လည်းသံကြီးကဲ့သို့ မြေကြီးအတွင်းမှ လှုပ်ရှားမြည်ဟည်းသံများကို ကြားလာရသည်။

“ဘာသံတွေလည်းဟ. . .”

“အသံက မြေကြီးအောက်က ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်. . အောက်မှာ တစ်ခုခုရွှေ့နေသလိုပဲ”

တချို့မြေနေရာများ၌ အက်ကြောင်းများ၊ ပတ်ကြားအက်များ ပေါ်လာပြီး. . မြေပြိုမှုများလည်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

“ဟာ. . မြေငလျင်လှုပ်တာလား မသိဘူး”

အခြေအနေက ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားကာ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ပျော်ရွှင်နေရာမှ ကြောက်လန့်လာကြသည်။

စောစောက ဖွေးနေသော လမင်းကြီးအား တိမ်မည်းလိပ်၊ တိမ်မည်းထူကြီးများက ဖုံးအုပ်သွားချေပြီ. . ။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကောင်းကင်ပြင်က နီရဲသွားပြန်သည်။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး သွေးရောင်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အလား. .

“ဟာ. . ဘာတွေလဲ မိုးပေါ်က ဘာတွေလည်းမသိဘူး တုလာပြီ”

“မိုး. . မိုးရေတွေဗျို့. . မိုးရွာချပြီ”

ကောင်းကင်မှ မိုးပေါက်များ တပေါက်ပေါက်ကျရာမှ ချက်ချင်းပင် ဝေါခနဲ သွန်၍ ရွာချလေတော့သည်။

မိုးက အချိန်အခါမဟုတ် ရွာသောမိုး. . .

“အား!. . ”

“အမလေး!. . ”

“အား. . ပူလိုက်တာ”

“ဟာ. . မိုးရေတွေက အက်ဆစ်တွေလား မသိဘူး”

“ထိတဲ့နေရာကို ရဲ့ခနဲလောင်ပြီး စားသွားပြီကွ၊ ပြေး. . ပြေး မိုးလွတ်ရာကို. . ပြေး”

ထူးဆန်းသောမိုးဒဏ်ကို တစ်ရွာလုံး ခံလိုက်ကြရသည်။

မိုးက ရိုးရိုးမိုးမဟုတ်. . .

ငရဲမီးအက်ဆစ်ကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာလောင်ကျွမ်းစေသောမိုး၊

ထိုမိုးကို ရွာသားတွေ ရှောင်ပြေးလို့မလွတ်နိုင်ခဲ့. . ။

ထို့ပြင် ချောင်းရေထဲမှလည်း ဗွမ်းခနဲ ဗွမ်းခနဲ အသံကြီးများ ကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရ၏။

“ဟိုမှာ မြွေကြီး. . မြွေကြီးတွေ အများကြီးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး မြွေမဟုတ်ဘူး. . အဲဒါ. . နဂါး. . နဂါးတွေ”

“နဂါးတွေ ရေထဲကတက်လာကြပြီ၊ ပြေး. . ပြေးကြ”

“အား!. . ပူလိုက်တာ”

“အီး. . မျက်လုံးကန်းပါပြီ”

“ကယ်ကြပါအုံး. . လုပ်ကြပါအုံးဗျို့”

ဧရာမမြွေကြီးကို သတ်စား၍ ရရှိလာသော ပြစ်ဒဏ်လေ လား၊ သို့တည်းမဟုတ် နဂါးတို့၏ အမျက်ဒေါသကြောင့်လေလား မသိ၊ ကောင်ကင်မှ အက်စစ်မိုးသည် အငြိုးကြီးစွာ ရွာချနေလေပြီ။

နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ တဝုန်းဝုန်းရွာနေသော မိုးလည်း တိတ်သွား၏။ ထို့အတူ တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်နေသော လေ တို့လည်း ရပ်တန့်သွားခဲ့ချေပြီ။ ကောင်းကင်၌ တိမ်မည်းတွေလည်း မရှိတော့. . ။

စောစောက ဆူညံသံများလည်း ပျောက်သွားကာ၊ အရာ

ရာက ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။

သို့သော် . . . မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းက အကျည်းတန်
စရာ . . . ။ မြေကြီးပေါ် တုံးလုံးပက်လက် လဲနေကြသော ရွာသားများ၊
သူတို့တကိုယ်လုံးမှာလည်း မီးကျွမ်းနေ၏။

အသက်ရှင်သူ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ . .

ပြင်းထန်သော အက်ဆစ်မီးသည် လူသားများသာမက
သက်ရှိအားလုံးကိုပါ လောင်ကျွမ်းစေခဲ့၏။ မထင်မှတ်သောကံကြမ္မာ
အလှည့်ပြောင်းတစ်ခုမှာ မလှပသော နိဂုံးချုပ်ခြင်းဖြင့် တစ်ရွာလုံး
လောင်ကျွမ်းပျက်စီးခဲ့ရချေပြီ။

သို့သော် အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတစ်ယောက်တော့
ရှိသည်။ ထိုသူကား မြွေသားမစားဘဲ အခန်းအောင်း ကျင့်ကြံနေ
သော ဦးဒေဝပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်း (၄)

ကြေး

အိုးကြီးတစ်ခုထဲမှ အငွေများက တလူလူ ထွက်နေသည်။ ထိုရှေ့တွင် မျက်လွှာချ၍ ထိုင်နေသူက ဦးဒေဝ ဖြစ်၏။ မျက်လုံးကို အသာအယာဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်. . . ဘေး တွင် အသင့်ချထားသော ဆေးထုပ်များထဲမှ တစ်ထုပ်ကို ကြေးအိုး ကြီးထဲ သွန်ချလိုက်၏။ ဆေးမှုန့်များ ကျသွားတော့ အငွေများက ဟောခနဲထွက်လာကာ အခန်းကျဦးလေးထဲ ပြည့်လျှံသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် မန္တရားတစ်ပုဒ်ကို စတင်ရွတ်ဖတ်လေတော့သည်။

“ဪအင်းနှင့်. . သျှရီ. . သျှရီ”

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ဦးဒေဝ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ထူးခြားသော ဇီဝကမ္မ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မရှား ဖြစ်သွား၏။ ထွက်သက်ဝင်သက်ပင် မသိသာတော့. . ။ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ ရပ်တန့်သွားသည့်အလား ထင်မှတ်ရသည်။

မန္တရားရွတ်နေသံကိုလည်း မကြားရတော့. . . ။

ထိုခဏ၌ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ တစ်စုံတစ်ခုသည် ဖြည်းညှင်းစွာ တိုးထွက်လာပါသည်။ ဖြူဖြူအခိုးငွေ့များနှင့် ရောယှက်နေ၍ မြင်ကွင်းက မထင်ရှားလှ. . ။ သေချာတာတစ်ခုက ထိုအရာသည် ဦးဒေဝ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်လာတာပင်. . .

ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်. . .

ဦးဒေဝ၏ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်၊ လိပ်ပြာခန္ဓာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဝိညာဉ်ခွါခြင်း(ဝါ)လိပ်ပြာလွင့်ခြင်းဟူသော နာနာရုပ်အတတ်ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သော ဦးဒေဝသည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ထိုပညာရပ်ကို ထုတ်သုံးနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ၌ ဦးဒေဝ၏ဝိညာဉ်သည် လေထဲမျောလွင့်နေသလို. . အောက်တွင်လည်း အသက်မရှိတော့သော နာမ်မဲ့ခန္ဓာက ငြိမ်သက်စွာ ကျန်နေလေ၏။ ရုပ်တုတစ်ခုနှင့်လည်း တူလှ၏။

ထိုစဉ် အနီရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။

လူဟု ရဲရဲပြောလို့မရလောက်အောင်လည်း အခိုးငွေဆန်ဆန် ဖြစ်နေသည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုက ထိုလူလက်ထဲတွင် တောင်ငွေကဲ့သို့ တုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထား၏။

“အမောင်ဒေဝ ဤနေရာမှ အမြန်ထွက်ခွါတော့၊ အသင်နေထိုင်သော ဌာနသည်ကား အဂ္ဂိမုခနဂါးတို့ မျက်မာန်သင့်၍ လောင်ကျွမ်းပျက်စီးခဲ့ချေပြီ၊ အသင်၏ ဇနီးမယားနှင့် သမီးသည်လည်း လောင်မီးထဲ အသက်ပျောက်သွားလေပြီ၊ အသင်သည် အကျိုးဆက် အကြောင်းတရားတစ်ခုကြောင့် ကျန်ရစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဆက်၍ . . .

“အသင်သည် အဂ္ဂိမုခနဂါးကို ဒုက္ခပေးခဲ့၍ နဂါးတို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်၊ ယနေ့ပင်လျှင် ဤနေရာ၌ သင်၏ ဘဝတစ်ခု ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ၊ ဤနေရာမှ ဝေးကွာသောနေရာတွင် တဖန်ပြန်လည်ရပ်တည်ပါလော့၊ ယနေ့အချိန်ကာလမှစ၍ နောက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အကြာမှာ ဤနေရာကို ပြန်လာခဲ့ပါ၊ အသင်လိုချင်သော အဂ္ဂိမုခနဂါးအမြူတေကို သင်ရှာတွေ့ပါလိမ့်မည်”

စကားအဆုံး၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း ကွယ်ပျောက်သွားတော့သည်။ အခန်းထဲ အဖြူရောင်အခိုးအငွေ့တွေလည်း လျော့ပါးစပြုလာခဲ့ပြီ။

ဦးဒေဝ၏ဝိညာဉ်သည် ညင်သာစွာရွှေ့လျား၍ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာခဲ့၏။ အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော သူ့ရုပ်ခန္ဓာထဲသို့ ပြန်လည်စိမ့်ဝင်သွားချိန်မှာတော့ ဦးဒေဝ၏ မျက်လုံး

၂၀ ဇေဝတာ

အစုံက ဖြတ်ခနဲ ပြန်ပွင့်လာတော့လေသည်။

အပြင်မှာတော့ တစ်ရွာလုံး လောင်မီးကျ၍ ပျက်စီးပြီဆို
သော အသိက. . သူ့ခေါင်းထဲ ဦးစွာဝင်လာချိန်တွင်တော့. .

“အား!. . မိန်းမ. . သမီး. . ”

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး
နှစ်နှစ်ဆယ်နှစ်ကြာသောအခါ..

အခန်း (၅)

လက် စွပ်ကို လက်ခလယ်တွင် စွပ်ကြည့်ပြန်
သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စွပ်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခဲရာခဲဆစ်
ခန့်ဘဲ လျောလျောရှုရှု ဝင်သွား၏။

ထက်ပိုင်က သူ့လက်ကိုထောင်ကြည့်ကာ ကျေနပ်နေ၏။
လက်ချောင်းဖြူဖွေးဖွေး၌ လက်စွပ်က ပန်သင့်စွာ...
အမှန်က ထိုလက်စွပ်သည် သူ့ပစ္စည်းတော့မဟုတ်...။

www.burmeseclassic.com

ထက်ပိုင်သည် ရှေးဟောင်းသုတေသန အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သလို ပျူခေတ် မြို့ဟောင်းများတူးဖော်ရာ၌ ပါဝင်ရသူလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပျူခေတ်ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သော ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်း၊ ဟန်လင်းမြို့ဟောင်း၊ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းနှင့် တကောင်းမြို့ဟောင်းများကို လေ့လာတူးဖော်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက်တော့ မြေကြီးထဲက ကျောက်အပိုင်းအစလေးတစ်ခုသည်ပင် တန်ဖိုးရှိလှသည်။ တချိန်က ထည်ဝါခမ်းနားစွာ တည်ရှိခဲ့သော နန်းတော်တိုင်လုံးကြီးတစ်လုံးမှ ပဲ့ထွက်လာသော ကျောက်အပိုင်းအစသည် ထိုခေတ်၏ယဉ်ကျေးမှု၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ ဘာသာတရား ကိုးကွယ်မှုတို့ကို လှစ်ဟပြနေသည်။

ထို့ကြောင့် . . သူတို့သည် မြေကြီးထဲမှတူးဖော်ရရှိသော မြေအိုးခြမ်းကဲ့ အစအနလေးတစ်ခုကိုပင် တယုတယ တမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားကြကုန်သည်။ ထိုခံစားချက်မျိုးကို တစ်ခြားလူတို့ ခံစားနိုင်ကြမည်မဟုတ် . .

ယခုလည်း ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်းတူးဖော်စဉ် ကုန်းအမှတ် (၂၀)မှ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ထက်ပိုင်တို့တွေ့ရှိခဲ့သည်။

လောလောဆယ်တွင် ထက်ပိုင်ကပင် ထိုလက်စွပ်လေးကို ထိန်းသိမ်းထား၏။ လက်စွပ်မှာ . . မည်းနက်သော ကျောက်တစ်လုံးကို ကွပ်၍ လက်စွပ်ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်စွပ်ကိုတွေ့စဉ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲလေးပြောခဲ့သည်များကို ထက်ပိုင် ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“ကျောက်က ရှားပါးပြီး လှပတဲ့ဒီဇိုင်း AGATE ‘မဟူရာ

ကျောက်' ပဲ ကိုထက်”

“ခင်ဗျားကလည်း သိလှချည်လား”

ရဲလေးက ရယ်လျက်. .

“မဟူရာကျောက်က နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ ကိုထက်နားလည် အောင်ပြောရရင် ဒီကျောက်ကို နေရောင်မှာထောင်ကြည့်ရင်လည်း အနက်ရောင်ပဲ၊ အပိတ်အမျိုးအစားပေါ့ဗျာ၊

နောက်တစ်မျိုးကျတော့ အောက်ချထားရင်တော့ အနက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နေရောင်မှာထောင်ကြည့်ရင် အနီရောင် သမ်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကို 'မဟူရာမီးပေါက်'လို့ခေါ်တယ်ဗျ၊ အနောက် နိုင်ငံသားတွေကတော့ ဒီမဟူရာကျောက်ကို 'ပတ္တမြားအနက်'လို့ ဘင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတယ်၊

ဒီကျောက်ထွက်တာ. . ဝီယက်နမ်၊ လာအို၊ သီရိလင်္ကာ၊ အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာပေါ့၊ မြန်မာမှာဆိုရင် မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်ကထွက် တာ၊ (၁၈၅၂)ခုနှစ်မှာ 'မစ္စတာပိန်း' ဆိုသူက စတင်တွေ့ရှိခဲ့တဲ့အ တွက် 'ပိန်းနက်ကျောက်'လို့လည်းခေါ်တယ်၊ (၁၈၈၆) မှာ "မစ္စတာ ဘရောင်း" ဆိုသူကလည်း ထပ်တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ”

ဟုရှင်းပြလေသည်။ ထက်ပိုင်က သူသိလိုတာတချို့ကို ထပ် မေးလေသည်။

“နေပါအုံး ကိုရဲလေးရဲ့၊ ဒီကျောက်က ဘယ်လိုအစွမ်းတွေ များ ရှိသလဲဗျာ”

“သွေးပြီးလိမ်းရင် မြေဆိပ်ပြေတယ်၊ ဆောင်ထားရင် အ သက်ရှည်တယ်၊ ရောဂါဆိုးမကျရောက်ဘူးလို့ ဒေသခံတွေယုံကြည်

တဲ့ ကျောက်ဗျ၊ ဒါတင်မကဘူး အမှောင့်ပယောဂ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ နာနာဘာဝတွေ မကပ်နိုင်ဘူး၊ ရေစိမ်ပြီးတိုက်ရင် ပယောဂထွက်သတဲ့. . ”

ထက်ပိုင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း. .

“ဒါဆို အစိမ်းသရဲတွေကြောက်တဲ့ ကျောက်ပေါ့”

“ဒီလိုလည်း ပြောလို့ရတယ်၊ (၁၉၆၇)ခုနှစ်မှာ ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီး အယ်လီစဘက်ဟာ မဟူရာကျောက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာကိုဝတ်ဆင်ပြီး အင်္ဂလန်ကျွန်းကို ကားနဲ့ တိုင်းခန်းလှည့်တယ်၊ တစ်နေရာအရောက်မှာ ကျောက်က အရောင်တွေ ထွက်ပြီး တလက်လက်တပြောင်ပြောင် ဖြစ်လာတာနဲ့ ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ခိုင်းသတဲ့. . ၊

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ရှေ့ကိုက် အနည်းငယ်မှာ မိုင်းပုံးထပေါက်တော့တာပဲ၊ ဘုရင်မကြီးလည်း သူ့အသက်ကိုကယ်တဲ့ မဟူရာကျောက်ကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားသွားတယ်တဲ့လေ. . . ”

“မောင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

ရေချိုးအပြီး ရင်လျှားနှင့်ထွက်လာသော ချစ်ဇနီး နှင်းသက်ခိုင်၏ အသံကြောင့် ထက်ပိုင် အတွေးနယ်လွန်နေရာက စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြန်ကပ်သွားသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သက်”

အခန်းထဲဝင်သွားသော သက်နောက်သို့ ထက်ပိုင် လိုက်ဝင်သွားသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ဆံစတွေကို ဖိသင်နေသော ချစ်ဇနီးသက်၏ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတွေ

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် ချမိမှန်းပင် ကိုယ်တိုင်မသိတော့. .

ပြောမည်ဟု အားခဲထားသော စကားလုံးတွေသည် သူမ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကိုမြင်လိုက်တိုင်း လည်ချောင်းဝ မှာ တစ်ဆို့ကာ ပြော၍မထွက်ဘဲ ငုပ်လျှိုး၍ ဝင်သွားရသည်။

“မောင်. . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်၊ မောင့်မျက်နှာ ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ပုံပဲ”

အနားသို့လျှောက်လာသော သက်၏အမေးကြောင့် ထက် ပိုင် အသက်မပါသော အပြုံးခပ်ယဲ့ယဲ့ကို သူမကျေနပ်အောင် ပြုံးပြ လိုက်သည်။ သက်၏ နွေးထွေးသော လက်အစုံသည် သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းရနံ့တွေနှင့်အတူ ထက်ပိုင်ပုခုံးကို လာထိတွေ့၏။

ထိုစဉ်. . ဖုံးမြည်လာသည်။

“တီလတီ. . တီလတီ. . ”

“ဟော့. . မောင်ရေ. . ဖုန်းလားနေတယ်”

သူမကပင် ဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ သူကြားသာအောင် စပီကာ လေးဖွင့်ပြီး. . ‘ဟဲလို’ဟူသော အသံချို့ကြည်ကြည်လေးဖြင့် ထူး လိုက်သည်။

ဖုန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကတော့ မညက်ညော မညင်သာဘဲ စူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့. . ထက်ပိုင် မရှိဘူးလား၊ ဒီမှာ အဖေတစ်ယောက်လုံး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ အသက်မှီအောင် မလာ ဘူးလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အဖေရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်ကို ဥပေက္ခာပြုတော့မလို့လား၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ပညာတွေ

သင်ပေးခဲ့တဲ့မိဘကို ဒီနည်းနဲ့ကျေးဇူးဆပ်တာလား. . ၊ ထက်ပိုင်ကို ဖုန်းပေးလိုက်စမ်း”

သက် ဖုန်းနားထောင်နေရင်းမှ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ် ဆတ်တုန်လာကာ ထက်ပိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖုန်းက စပီကာ ဖွင့်ထားသည်မို့ ဖုန်းထဲကအသံကို ထက်ပိုင်လည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

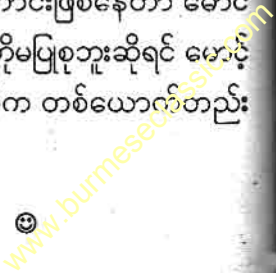
ထို့ကြောင့် ထက်ပိုင် သက်ဆီကဖုန်းကို လှမ်းတောင်းလိုက် သည်။ စပီကာကို ပိတ်လိုက်ရင်း. .

“ဟဲလို. . အမေ၊ သားဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ မပြတ် သေးလို့ပါ။ ပြီးတာနဲ့ မန္တလေးကို ညတွင်းချင်း ဆင်းလာမှာပါ”

“အေး. . မင်းကိစ္စက ဘယ်တော့ပြတ်မှာလဲ၊ မင်းအဖေရဲ့ အသက်က ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းမျက်စိထဲမှာ မင်း မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်တော့သလား၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့ ငိဘတွေကလည်း သေခန်းပြတ်ရတော့မှာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီးဖုန်းချသွားသောကြောင့် ထက်ပိုင် ခုတင်ထက် မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့သည်။

“မောင်. . မောင့်အဖေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်. . ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ သက်ကို ပေးမသိရတာလဲ မောင် ရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဒီလောက်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ မောင် သွားသင့်တာပေါ့၊ သားကြီးဖြစ်နေပြီး မိဘကိုမပြုစုဘူးဆိုရင် မောင့် အပြစ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟိုမှာ မောင့်ညီမ လရိပ်က တစ်ယောက်တည်း ရယ်”

ထက်ပိုင် ခေါင်းခါပြရင်း..

“မပြောရက်လို့ပေါ့ သက်ရယ်၊ လာမယ့် စနေနေ့ဆိုရင် သားလေးဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်ပြီလေ၊ အဲဒီရက်ကို သက်အတွက် စောင့်ပေးနေတာ၊ မောင်အိမ်ကို ခဏပြန်ရမယ်ဆိုတာ သက်သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာစိုးတယ်၊ နဂိုကတည်းကမှ မောင့်မိဘတွေ က သက်နဲ့မောင့်ကို သဘောတူတာမှ မဟုတ်တာ”

လမင်း မျက်ရည်တွေဝဲလာနေပြီ။ သူတို့သားလေး တစ်နှစ် သားအရွယ်တွင် နမိုးနီးယားဖြစ်ကာ ဆုံးသွားရရှာသည်။

သက်နှင်း မျက်နှာလေးမှာ ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ညိုမှောင်သွား ပြီး သူမ၏ ဖျော့တော့သော အကြည့်တွေကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပို့လွှတ် ရင်း..

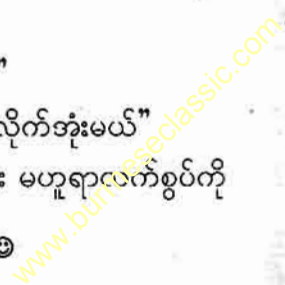
“ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ မောင်ရယ်၊ သားလေးတစ်နှစ်ပြည့်မှာ မောင်မရှိလည်း လမင်းတစ်ယောက်ထဲ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ် ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ မိဘတွေရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကို မသွားဘဲနေလို့ မှ မရတာပဲ.. သွားလိုက်ပါ၊ လမင်းကြောင့် မောင့်ကို သားဆိုးတစ် ယောက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

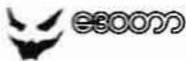
သက်စကားက သူ့အတွက် အနည်းငယ် အင်အားဖြစ်သွား စေသည်။ ထိုစဉ် သမီးဖြစ်သူ ‘သီရိပိုင်’ကို အဝတ်အစားအသစ်များ နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့်..

“သမီးတောင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

“ခနလေး.. ဖေကြီး အဝတ်စားလဲလိုက်အုံးမယ်”

သမီးကိုပြောကာ အကျီလဲဖို့ပြင်ရင်း မဟူရာလက်စွပ်ကို

ချွတ်မယ်လုပ်တော့ . . ရုတ်တရက် ဖြုတ်မရ။ စွပ်တုန်းကတော့ အသာလေးဝင်သွားပြီး အခုမှဘာလို့ ကျပ်သွားရတာလဲဟု တွေးမိသည်။ သိပ်လည်းအကြည့်ရမဆိုး၍ နေပါစေတော့ဟုသဘောထားကာ မချွတ်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ ကားသေ့ကိုကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

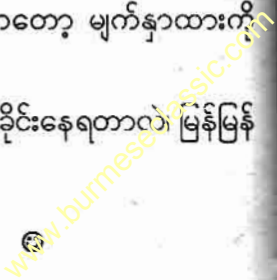
ဇနီးနှင့်သမီးက Shopping ထွက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူက ယခုနှစ် တစ်တန်းတက်မည်။ ကျောပိုးအိတ်လှလှလေးနှင့် ရေဗူးဝယ်ပေးပါဟု သမီးကပူဆာသည်။ ထို့အတွက် သမီးအတွက် ရော၊ အိမ်အတွက်ပါ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ဝယ်ခြမ်းနိုင်ရန် ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထက်ပိုင်က ကားမောင်း၍ နောက်ခန်းတွင် သားအမိနှစ်ယောက်က ထိုင်လိုက်လာခဲ့သည်။ ကားကို ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းလာရာ ပြည်လမ်းရှိ အင်းယားကန်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကောင်းတော့ တစ်ခြားကားတွေက တစ်စီးပြီးတစ်စီး သူတို့ကားကို ကျော်တက်သွားကြ၏။

“ဖေကြီးကလည်း သူများကားတွေက သမီးတို့ကို ကျော်နေပြီ၊ ပြန်လိုက်ကျော်ပါလား ဖေကြီးရာ”

သမီးဖြစ်သူက အားမလိုအားမရ ပြောနေ၍ ထက်ပိုင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ နှင်းသက်ခိုင်ကတော့ မျက်နှာထားကို တင်း၍ ဆူသည်။

“သမီး . . . ဘာလို့ မြန်မြန်မောင်းခိုင်းနေရတာလဲ၊ မြန်မြန်မောင်းရင် အန္တရာယ်များတယ်လေ”

“ဟင်. . မေကြီးကဘာသိလို့လဲ ခုနကားထဲက ကောင်လေးက သမီးကိုလျှာထုတ်ပြသွားတယ် မေကြီးရဲ့၊ သမီးကို ပြောင်သွားတာ သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ”

သမီးဖြစ်သူ၏ တွတ်တီးတွတ်တာစကားကြောင့် မိဘနှစ်ဦးလေး ရယ်မောမိကြတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ. . သမီးရယ်၊ သမီးကိုပြောင်ပြသွားတဲ့ အဲဒီကောင်လေးရဲ့ကားကို ဖေကြီးအမှီလိုက်ပြီး ပြန်ကျော်ပေးမယ်နော်၊ အဲဒီအခါကျမှ သမီးပြန်ပြောင်ပြလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟေး. . ဒါမှ တို့ဖေကြီးကွ”

ထက်ပိုင်က လီဇာကိုနင်းကာ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူကတော့ အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့်. .

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါမောင်ရယ်၊ မောင်ကလည်း ကလေးမြှောက်ပေးတိုင်း လုပ်နေပြန်ပြီ၊ သမီးကလည်းနော် တော်တော်ခက်နေပြီ. . .”

“တီတီ. . .”

ထက်ပိုင်က အရှိန်ဖြင့် ကားတစ်စီးကို ကျော်တက်ရန် ကြိုးစား၏။ ဟွန်းနှစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး ကားခေါင်းကိုဆွဲအထုတ်. . .

“ဟာ. . ဟာ. . ဒီကား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဝေါ!. . ကျွီ!. . ကျွီ!”

“အို. . အမယ်လေး”

ရှေ့ကားက သူတို့ကျော်တက်ရာဘယ်ဘက်သို့ ယိမ်းပြီးပါလာသည်။ ထက်ပိုင် ဘရိတ်ကိုနင်း၍ စီယာတိုင်ကို ညှာဘက်သို့

ကမန်းကတန်း ဆွဲကွေ့ချလိုက်၏။

“ဝေါ! . . ကျွီ!! . . ”

တာယာနှင့် ကတ္တရာလမ်း ပွတ်တိုက်သံနှင့်အတူ ရာဘာ
ညော်နံ့ကို ထောင်းခနဲရလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် . .

“တီ . . တီ . . တီတီ . . ”

“ဟာ . . ”

“ဒုန်း! . . ဝုန်း! . . ချမ်း! . . ချမ်း! . . ဝုန်း!! . . ”

နောက်မှ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းလာသော ကားက ထက်ပိုင်
တို့ကားကို ဝင်တိုက်လေပြီ။

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ကားတစ်စီး
လုံး နှစ်ပတ်သုံးပတ်ခန့် လည်ထွက်သွား၏။

ဇနီးနှင့်သမီးတို့၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံ
ကို ကြားလိုက်ရအပြီးမှာတော့ ထက်ပိုင်တစ်ယောက် ဘာမှမသိ
တော့ . . ။ အရာရာ အမှောင်အတိ ကျခဲ့ရရှာလေပြီ။

အခန်း (၆)

ဆေး ရုံ၏ Intensive Care Unit အဝင်ဝမှာပင် ဒေါက်တာဦးကျော်ဇေယျကို တွေ့လိုက်ရ၍ ‘လရိပ်ပြာ’ အားတက် သွားကာ ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မိသားစုနှင့်ရင်းနှီး သည့် ဆရာဝန်ဖြစ်နေ၍လည်း ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ရဲခြင်းဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်. . အန်ကယ်. . ”

လရိပ်ပြာ၏ခေါ်သံကြောင့် ဦးကျော်ဇေယျ လှည့်ကြည့်လာ သည်။

ထိန်းထားသည့် ကြားထဲက လရိပ်ပြာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်
ဆင်းကျလာသည်။

ဒေါက်တာက သူမ၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်
ရင်း..

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ သမီးရယ်”

ပြောရင်း.. လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဒေါက်တာ
ဦးကျော်ဇေယျ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူမလည်း မျက်ရည်
သုတ်ရင်း ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သမီး လရိပ်”

အသံလာရာဆီ လှည့်အကြည့်..

“ဟာ.. အန်တီအေး”

“လာ.. လာ မောင်ထက်ပိုင် သတိရနေပြီ”

“ဟင်.. ဟုတ်လား.. ”

အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီအေးဆွဲခေါ်ရာသို့ လရိပ်ပြာ လိုက်
ပါလာခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကို သတိပြန်လည်လာပြီဆို၍ သူမရင်ထဲ
မျှော်လင့်ချက်တို့ ရှင်သန်သွားသည်။

သီးသန့်လူနာခန်းထဲရောက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် ထက်
ပိုင်က သတိရနေလေပြီ။ သို့သော် နှာခေါင်းမှာတော့ အောက်ဆီ
ဂျင်ပိုက်ကို တပ်ဆင်ထားဆဲ..

ထက်ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပတ်တီးတွေအပြည့်နဲ့မို့ သူမ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်..

“အစ်ကို”

ထိန်းထားသည့် ကြားထဲက လရိပ်ပြာ မျက်ရည်တွေ လိမ့်
ဆင်းကျလာသည်။

ဒေါက်တာက သူမ၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်
ရင်း..

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့ သမီးရယ်”

ပြောရင်း.. လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဒေါက်တာ
ဦးကျော်ဇေယျ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူမလည်း မျက်ရည်
သုတ်ရင်း ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သမီး လရိပ်”

အသံလာရာဆီ လှည့်အကြည့်..

“ဟာ.. အန်တီအေး”

“လာ.. လာ မောင်ထက်ပိုင် သတိရနေပြီ”

“ဟင်.. ဟုတ်လား..”

အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီအေးဆွဲခေါ်ရာသို့ လရိပ်ပြာ လိုက်
ပါလာခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကို သတိပြန်လည်လာပြီဆို၍ သူမရင်ထဲ
မျှော်လင့်ချက်တို့ ရှင်သန်သွားသည်။

သီးသန့်လူနာခန်းထဲရောက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် ထက်
ပိုင်က သတိရနေလေပြီ။ သို့သော် နှာခေါင်းမှာတော့ အောက်ဆီ
ဂျင်ပိုက်ကို တပ်ဆင်ထားဆဲ..

ထက်ပိုင်တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပတ်တီးတွေအပြည့်နဲ့မို့ သူမ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်..

“အစ်ကို”

ယူကျုံးမရစွာ ပြေးဖက်မိသည်။

“ဆရာဝန် သွားခေါ်လိုက်အုံးမယ် လရိပ်”

အန်တီအေး အခန်းထဲမှ ပြန်ပြေးထွက်သွား၏။

သိပ်မကြာလိုက်. . ဒေါက်တာဦးကျော်ဇေယျ ရောက်လာ
ကာ စမ်းသပ်အပြီး. . .

“အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ အခု အိပ်ဆေးထိုးပေး
ထားတယ်၊ သူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ထပ်အိပ်ဖို့လိုတယ်၊ သုံးနာရီလောက်
တော့ အသာလေး အိပ်ပျော်နေလိမ့်မယ်၊ နို့လာရင် အားလုံး ပုံမှန်
ဖြစ်သွားမှာပါ”

ထိုအခါကျမှ အားလုံးရင်ထဲ ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းကိုယ်စီ
ချနိုင်တော့သည်။

ထက်ပိုင်ကတော့ အိပ်ဆေးထိုးပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်အိပ်
ပျော်သွားခဲ့လေပြီ။

ဇနီးသည်နှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး၏ အခြေအနေ
ကို ထက်ပိုင် မသိသေး. . . ။ မေးလာလျှင် ဘယ်လိုပြောရမလဲကို
လရိပ် တွေးနေမိသည်။

ကားတိုက်မှုကြောင့် ဦးခေါင်းခွဲအက်ကွဲခြင်း၊ ဘယ်ခြေ
ထောက် အရိုးအက်သွားခြင်း၊ ခါးဆစ်ရိုး၌ ပြင်းထန်စွာထိခိုက်မိ
ခြင်းတို့ကြောင့် အတော်အတန်ကြာသည်အထိ လူကောင်းတစ်
ယောက်လို နေထိုင်သွားလာနိုင်မည်မဟုတ်. . ။

သူ ချစ်မြတ်နိုးရသော ဇနီးနှင့် ရင်သွေးဆုံးရှုံးခဲ့ရသော
လူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်သည်လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ သာယာ

ချိုမြိန်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်. . ။

ထိုအချက်တွေကို တွေးမိသော လရိပ်ပြာသည် အစ်ကိုဖြစ်
သူအတွက် ယူကျုံးမရစွာဖြင့် အသံတိတ် ရှိုက်ငိုနေမိလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

“တီ . . တီ . . ဝုန်း . . ဒုန်း . . ”

“အား . . ”

ထက်ပိုင် နားနှစ်ဖက်ကိုစုံပိတ်၍ အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းက ဘယ်တော့မှမေ့ပျောက်လို့ ရနိုင်မည်မဟုတ်တော့ . .

“ကိုထက် . . ကိုထက် . . ”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား

www.burmeseclassic.com

သော လရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်. . ညီမလေး၊ သက်နဲ့ သမီးလေးကော. . ”

လရိပ်ပြာ ပြောမထွက်သော်လည်း ပြောလိုက်ရသည်။

“နှစ်ယောက်လုံး. . ဆုံးပြီ အစ်ကို”

ထက်ပိုင် ငြိမ်ကျသွားကာ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ အတန်ကြာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ကြီးမားသော ခံစားချက်တစ်ရပ်ကို
ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်မျှသိပ်ရင်း. . .

“ဖြစ်သွားမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ ဘယ်သူက
ရော ဖြစ်ချင်ကြမှာလဲ၊ ကံတရားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ရ
တော့မှာပေါ့၊ ငိုနေလို့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ ညီမလေးရယ်”

ထက်ပိုင် သက်ပြင်းကို ခပ်တိုးတိုးချလိုက်ရင်း. . .

“သက်နဲ့သမီးလေးက အခုထိ ကိုထက် အနားမှာရှိနေတုန်း
ပဲ လရိပ်”

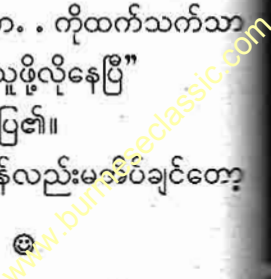
“ဟင်!. . ”

လရိပ် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ တကိုယ်လုံးလည်း
ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထောင်ထသွား၏။ အစ်ကိုစကားတွေအပေါ်
ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းလည်း မသိတော့. .

“လရိပ်. . အဖေကော”

“အဖေ သက်သာပါတယ်၊ လရိပ်က. . ကိုထက်သက်သာ
တဲ့အထိ ဒီမှာနေပေးမှာ၊ ကိုထက် အနားယူဖို့လိုနေပြီ”
ထက်ပိုင်က ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါပြ၏။

“အိပ်ရေးဝနေပါပြီ လရိပ်ရယ်၊ ပြန်လည်းမအိပ်ချင်တော့

ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တသက်လုံး မအိပ်ပဲနေလိုက်ချင်တယ်။ အိပ်ပျော် သွားမှာကို ကြောက်မိတယ်။ အိပ်ပျော်သွားတိုင်း အိမ်မက်တွေမက် နေတယ်။ ဒီအိမ်မက်တွေ ထပ်မမက်ချင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးလဲ ကိုထက်”

ထက်ပိုင်က သူ၏အိပ်မက်ဆန်းကို လရိပ်အား ပြောပြအ

ပြီး..

“ဒါ.. ဒါဆို တစ်ရွာလုံး သေကုန်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လရိပ်.. ၊ အဲဒီမြွေသားမစားတဲ့ လူကြီးတစ် ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ”

“အဲဒီနောက်ကော ဘာတွေဆက်မက်သေးလဲ ကိုထက်”

“ဟင့်အင်း.. ဒီမှာတင် လန့်နိုးတာပဲ။ အိပ်မက်ဆိုပေမယ့် ထင်ထင်ရှားရှား ပီပီပြင်ပြင်မက်တာ.. တကယ်ဖြစ်နေသလိုမျိုးကြီး၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်းလည်း နားမလည်ဘူး”

“ခြောက်အိပ်မက်တွေပါ ကိုထက်ရယ်.. မေ့ထားလိုက်ပါ နော်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို စိတ်ပြောင်းရန် စကားလမ်းကြောင်းလွဲ၍ လေးဆင့်ချိုင့်ကိုဖြုတ်ကာ ဟင်းချိုင့်များကို တစ်ချိုင့်ချင်း ချနေလေ တော့သည်။

အခန်း (၈)

“ပတ် တီးဖြည်ပြီးရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

ဒေါက်တာက အားပေးစကားပြောသော်လည်း ထက်ပိုင်
မှာ ဆေးရုံက ခုပင်ဆင်းချင်နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် . . . ခန္ဓာကိုယ်
အပေါ်ပိုင်း ဒဏ်ရာသက်သာသော်ငြား ခြေထောက်ဒဏ်ရာက
မသက်သာသေး။ ချိုင်းထောက်ကိုအသုံးပြု၍ သွားလာနေရသည်။
သူ့လက်တွင်ရှိနေသေးသော မဟူရာလက်စွပ်ကို ပွတ်

www.burmeseclassic.com

သပ်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။ ယခုလိုဖြစ်ခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုးသည် ဤလက်စွပ်နှင့်များ ပက်သက်နေသလား။ မဝံ့မရဲ အတွေးတစ်ခုက သူ့စိတ်ထဲ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူက ဤသို့အယူသည်းသူမဟုတ်. . . | ဖြစ်ချိန် တန်ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်ရသော ကံအကြောင်းတရားတစ်ခုသာ ဖြစ်မည်။ အတိတ်ဘဝဝဋ်ကြွေးကြောင့် မိသားစုတွေ သေကွဲ, ကွဲရ ခြင်းဟုသာ တွေးမိသည်။

“ကိုထက် ဒါလေး. . . စား. . . ”

လရိပ်ပြာလှမ်းပေးသော ပူတင်းဗူးလေးကို ယူသာယူလိုက် ရသော်လည်း စားချင်စိတ်က မရှိ၊ ကဖက်သား စိတ်ချမ်းသာစေ ရန်အတွက်သာ စားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဟင်. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ဟင်း”

ညည်းသံကြီးတစ်ခု ကြားရလေသည်။

အသံက လူနာတစ်ယောက်၏ ညည်းသံဆိုတာထက် သေအံ့မှူးမှူး တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ ဗလုံးဗထွေး ညည်းသံ မျိုးဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဝေဒနာကို မချီမဆန့်ခံနေရသော အသံမျိုး. . .

“လရိပ် ကြားလိုက်သလား”

“ဘာကိုလဲ ကိုထက်”

“လူတစ်ယောက် ညည်းနေတဲ့အသံကြီး”

“ဟင့်အင်း. . . ဘာသံမှမကြားဘူး”

ထိုစဉ်. .

“အီး. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း”

အသံဆိုးကြီးက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟော. . ကြားရပြန်ပြီ၊ ကြားလား. . လရိပ် ကြားလိုက်လား၊ ဒါ မိန်းမတစ်ယောက် ညည်းလိုက်တဲ့အသံကြီး၊ ဘေးခန်းက များလား လရိပ်”

.. အသံက ပီပီသသကြားလိုက်ရ၍ မေးလိုက်သော်လည်း လရိပ်က ခေါင်းခါပြု၏။

“ဘာအသံမှ မကြားပါဘူး၊ ကိုထက် စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုထက်အခန်းက ထောင့်ဆုံးအခန်း၊ ဘေးမှာ ဓာတ်လှေကားပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟာ. . မဟုတ်သေးပါဘူး. . နှစ်ခါရှိပြီ သေသေချာချာ ကြားရတာပါ”

“ဪ. . ကိုထက်ရယ်၊ ကြားရင်လည်း ကြားရမှာပေါ့. . ဒါကဆေးရုံလေ၊ ဆေးရုံဆိုတာ လူနာတွေရှိတာပဲ. . ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ ရောဂါသည်တစ်ယောက်ယောက်က နာလို့ ညည်းနေတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာဆန်းလို့လဲ. . ”

“အင်းလေ. . လရိပ်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လရိပ်ကကော ဘာလို့မကြားရတာလဲ၊ တကယ်ဆို တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြားသင့်တာ”

သည်တစ်ခါတော့ လရိပ်ပြာဆီက တုန့်ပြန်သံ ထွက်လာခဲ့၊ သနားစရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသော သူမ

၏ မျက်ဝန်းနက်နက်များကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချိုင်းထောက်လှမ်းယူကာ လမ်း
လျှောက်ကြည့်သည်။ သို့သော် ခြေထောက်က နာနေဆဲ။

“လရိပ် . . ဓာတ်ပုံပါလား”

လရိပ်လှမ်းပေးသော ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံ သူ့လက်ထဲ
ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း ထက်ပိုင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့
ဖြစ်သွားတော့သည်။ ချစ်ဇနီးနှင်းသက်က သမီးလေးပါးကို နမ်းနေ
သောပုံဖြစ်၏။

“ကိုထက် အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း . . ပြေပါတယ်”

“ချင်! . . ချင်! . . ချင်! . . ”

စေတီပုထိုးမှ ခေါင်းလောင်းများ၏ အသံအလား ကြား
လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . ”

တံခါးပေါက်ဝတွင် လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ လူက သာမန်လူတော့မဟုတ် . . တစ်ကိုယ်လုံး ဇီ
လောင်ကျွမ်းထားသလို မည်းတူးနေ၏။ တချို့နေရာများတွင် အပေါ်
ယံအရေပြားများ လန်ကာ သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြစ်နေလေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ် ငရဲသားတစ်ယောက်နှင့်အသွင်တူ၏။

ကြည့်နေရင်း ထိုငရဲသားက အခန်းထဲပြေးဝင်လာကာ . .
ခုတင်ပေါ်တွင် တက်ခုန်နေလေတော့သည်။

“အား! . . သွား. . သွား. . မလာနဲ့. . ထွက်သွား”

ခုတင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အော်နေသော ကိုထက်အား

ကြည့်ရင်း လရိပ်က. .

“ဟင်. . ကိုထက် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒူးတွေလည်းတုန်နေပါ
သား၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ဘာရှိလို့ လက်ညှိုးထိုးနေရတာလဲ”

“ဟိုမှာ. . ဟိုမှာ သ. . သရဲ. . ခု. . ခုတင်နားမသွားနဲ့
အရိပ်”

သူညွှန်ပြရာသို့ လရိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်က တုတ်
တုတ်ပင်မလှုပ်. . ။ အခန်းထဲ အရာရာသည် ပကတိအတိုင်း တည်
နေ၏။ ထက်ပိုင်တစ်ယောက်တည်း မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့
ဘကိုယ်လုံးလည်း ဇောချွေးများဖြင့် ရွဲစိုလာ၏။

“ကိုထက် စိတ်ထိန်းပါအုံး၊ ဘာတွေ ကယောင်ကတန်းနဲ့
သွောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့”

“ဟင်”

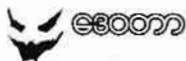
အံ့ဩစရာပင်၊ အခုတစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ
မရှိတော့၊ မီးကျွမ်းထားသော ငရဲသားကိုလည်း မတွေ့တော့၊ တ
ဆတ်တည်း ထိတ်လန့်ဖွယ် အော်ညည်းသံကြီးလည်း ပျောက်သွား
တော့သည်။

“အရှင်းကြီးတွေ့လိုက်ရတာ လရိပ်”

“အိုး. . ကိုထက်ကလည်း ခက်တော့တာပဲ”

လရိပ်ပြောပြောတော့လည်း ဟုတ်နေပြန်သည်။

ဆေးရုံဆိုတာ လူပေါင်းစုံ သေဆုံးခဲ့သည်မို့ မကျက်မလွတ်

သော ပရလောကသားများလည်း ရှိကြပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းတစ်ခု တိုက်ဆိုင်၍ . . ပရလောကသားတစ်ယောက်ကို သူ့အစ်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟု လရိပ် သုံးသပ်မိသည်။

သို့သော် ထက်ပိုင်ပြောပြသော နောက်ဆက်တွဲအကြောင်းအရာကြောင့် လရိပ်ပြာ ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။ စဉ်းစားတွေးတောစရာလည်း ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ထက်ပိုင်က . .

“အဲဒီအကောင်ကြီးက တကိုယ်လုံး မီးလောင်ထားတယ်လရိပ်၊ ကိုထက် အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့ လူတွေပုံစံအတိုင်းပဲ”

“ဟို . . လောင်မီးကျသွားတဲ့ ရွာပျက်ကြီးကို ပြောတာလားကိုထက်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ၊ ဒါတွေဟာ တစ်ခုခုတော့ ဆက်စပ်နေပြီ၊ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတွေ တိတ်သွားတော့သည်။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်သက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး ထင်မြင်သည်ဆိုတာထက် လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းသော အကြောင်းရာတစ်ခုက ပါဝင်ပတ်သက်နေချေပြီဟု လရိပ်ပြာ စိတ်ထဲမှာ ကောက်ချက်ချနေမိတော့သည်။

အခန်း (၉)

“အဟင့်. . အဟင့်. .”

ထက်ပိုင် နိုးသွားကာ စားပွဲတင်မီးအိမ်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နာရီကြည့်တော့ (၁၂)နာရီ (၄၅)မိနစ်ရှိနေပြီ။ အသံက မိန်းမတစ်ယောက်၏ ငိုနေသောအသံဖြစ်၏။ ကုတင်ဘေးမှ ချိုင်းထောက်ကိုအားပြု၍ ထက်ပိုင် ထရပ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲ ဘယ်သူမှမရှိသော်လည်း ငိုသံကို ကြားနေရဆဲ. . ။ အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ကော်ရစ်တာထွက်ကြည့်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေကာ. . လူတစ်ယောက်မှမရှိ. . .

“အဟင့်. . အဟင့်. . ”

ငိုသံက ဆေးရုံ၏ ကော်ရစ်တာတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထွက်
လာလေပြီ။ ထက်ပိုင်ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် တုန်လှုပ်နေသည်။

အကြောင်းရင်းက ထိုအသံသည် သူ့ဇနီးနှင့်သက်ခိုင်အသံ
နှင့် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဟင့်. . အဟင့်”

“မောင်. . . ”

တိုးညင်းသော ခေါ်သံတစ်ခုကို ထပ်ကြားလိုက်ရသည်။

“သက်. . သက်လားဟင်၊ သက်. . ဘယ်မှာလဲ”

ချိုင်းထောက်အားကိုးဖြင့် အသံလာရာဆီ ဆက်လျှောက်
လာခဲ့သည်။ တုန်ပြန်သံကိုတော့ မကြားရသေး. . ။

ကော်ရစ်တာ မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုလက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ငိုနေသောအသံက ထိုနေရာမှ ထွက်ပေါ်နေဟန်တူ၏။

အနားအရောက်. . . ကော်ရစ်တာမှာ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် လဲနေတာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီး တဖြည်းဖြည်း
ခေါင်းမော့လာသည်တွင်. . .

“ဟင်. . သက်”

“သက်. . သက်နဲ့ သမီးလေးကို ကယ်ပါအုံးမောင်ရယ်”

ကြည့်နေရင်းက ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာမှာ ရုတ်ချည်းပြောင်း
လဲသွားကာ ကြောက်စရာကောင်းလှသော တစ္ဆေသရဲ မျက်နှာကြီး

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွားတော့သည်။

“အား!. . .”

ထက်ပိုင်လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြန်ပြေး
ရတော့သည်။ ချိုင်းထောက်နှင့် မပြေးရုံတမယ် အခန်းပြန်သွားနေရ
သည်။

ထိုစဉ် အခန်းတစ်ခန်းမှ အဖွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ
လေရာ ထက်ပိုင် ခြေလှမ်းတို့ ရပ်လိုက်ရသည်။

ထွက်လာတာက အခန်းတံခါးကို ဖောက်ပြီး ဖြတ်၍ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တဟင်းဟင်း. . ညည်းသံပေးရင်း ထိုအဖွားကြီးက ပတ်
နန်းကျင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်သည်။ ထို့နောက်. . သူ
ကြည့်နေတာကို မြင်သွားသဖြင့် စကြိန်လမ်းအတိုင်း သူ့ဆီလျှောက်
လာနေသည်။

ထက်ပိုင် ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်နေခိုက်. .

“ဝုန်း!. . .”

ထိုအဖွားကြီးထွက်လာသော အခန်းတံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်
သွားကာ အတွင်းမှ အသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်
ပြေးထွက်လာလေသည်။ သူမက ငိုရှိုက်နေရင်းမှ အသံကျယ်
ကြားဖြင့်. .

“လာကြပါအုံး. . ဆရာမရေ မြန်မြန်လာပါအုံး အမေခေါ်”

“ဟဲ့ မရတော့ဘူး”

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ထိုအမျိုးသမီးအသံကြောင့်

သူ့ဆီလာနေသောအဖွားကြီး ရပ်သွားကာ အံ့သြနေလေသည်။
အော်သံကြောင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ ပြေး
လာကြသည်။

“လာကြပါ. . မြန်မြန်လာကြပါ။ ကျွန်မအမေ မလှုပ်တော့
ဘူး၊ အသက်ရှူသံလည်း မကြားရတော့ဘူး၊ အမေ. . အမေ ဆုံးပြီနဲ့
တူပါတယ်. . အဟင့်. . ဟင့်”

* အဖွားကြီးမှာ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် သူ့အခန်းဆီ
ပြန်ရွှေ့လျားသွားလေတော့သည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲမှထွက်လာသော
ဆရာဝန်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သဖြင့်. . .

“အမလေး. . အမေဆုံးပြီပေါ့၊ အင်း. . ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီ
ပေါ့အမေရယ်၊ သမီးတို့ကို ဒုက္ခပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နဲ့ ထား
ခဲ့ပြီပေါ့၊ အဟီး. . ဟီး. . အဟင့်. . ”

ဆေးရုံဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်က အဖွားကြီး၏ရုပ်အလောင်း
ကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်ကာ တွန်းလာခဲ့သည်။ စောစောက အပြင်၌
ရပ်နေသော အဖွားကြီးမှာ တွန်းလှည်းပေါ်မှ အလောင်းကိုကြည့်
ရင်း မျက်လုံးပြူး၍ ကျန်ခဲ့၏။

ထက်ပိုင်လည်း အဖြစ်အပျက် အားလုံးကိုတွေ့နေရ၏။

အဖွားကြီးက. . ငိုနေသောသူ့သမီးဘေးတွင် ရပ်နေလေ
သည်။ သူတို့ရှေ့မှ အမြန်ဖြတ်လျှောက်ကာ. . အခန်းပြန်လာခဲ့
သည်။

သူ ဘာလို့ ထိုအရာတွေကို မြင်နေရတာလဲ. . ။ အသံတွေ
ကော အကြောင့်ကြားနေရတာလဲ. . ။

အမှန်ပြောရလျှင် ထက်ပိုင်သည် ဘဝကို အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းလိုသည်။ အခုတော့ ပျော်ရွှင်သော သူ့မိသားစုဘဝလေး ပျက်စီးခဲ့ရချေပြီ။ သူ့အနာဂတ်သည်လည်း ကံကြမ္မာဆိုး၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်းအတစ်တစ် လဲပြိုခဲ့ရပြန်ပြီ။

လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်က . . စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တစ်ပိုင်း တစ်စ သူဖတ်ခဲ့ရသည်။ စာအုပ်အမည်က " Death Bed Observations " ဟူ၍ဖြစ်သည်။ သေအံ့မှူးမှူး လူနာများမှ တွေ့ရှိချက်ဆို သည့်အတိုင်း အာရုံနိမိတ်ဆိုးများအကြောင်းကို သူဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ယုံကြည်လက်ခံသော ပုဗ္ဗနိမိတ်၊ ခုဒ္ဓက နိမိတ်တို့နှင့် သဘောတရားချင်း နီးစပ်လှ၏။ သေခါနီးလူတစ် ယောက်သည် သေလွန်ပြီးသောသူများ၊ နာနာဘာဝများကို မြင်တွေ့ ရတတ်သည်။ သို့သော် ကောင်းမှုကုသိုလ်များသောသူ မဟုတ်ဘဲ အကုသိုလ်များသူများသည်သာ ထိုသို့နိမိတ်ဆိုးများကို တွေ့ရတတ် သည်ဟု ဆိုထားသည်။

သူသည်လည်း ယခုကဲ့သို့ မမြင်အပ်သောအရာများကို မြင် နေရသည်။ မကြားအပ်သော အရာများကို ကြားနေရသည်မှာလည်း သေအံ့မှူးမှူး လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍လား။

ထိုအတွေးက သူ့အား ဒုက္ခပေးကာ ခြောက်လှန့်နေလေ တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

လရိပ်ပြာက ထက်ပိုင်ကို ဖေးမ၍ ခုံပေါ်သို့ ထိုင်စေသည်။ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်ကြောင့် ထက်ပိုင်၏ အာရုံတို့ လန်းဆန်းလာခဲ့သည်။ နေရောင်ခြည်ကိုလည်း အခုမှခံစားရသည်မို့...

“ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး.. အလုံပိတ်အခန်းထဲမှာပဲ နေခနရတာ.. အခုမှပဲ ကောင်းလေသန့် ရှုရတော့တယ်”

“အခု ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းသွားတယ်မဟုတ်လား ကိုထက်၊ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်တော့မှာပါ”

ထက်ပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြသည်။ တဒဂ် အားဖြင့်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါး၍ လန်းဆန်းသွားသည်။ သို့သော် တဒဂ်သာ . . .

ထိုပန်းခြံလေးထဲ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လျှောက်လာသော စုံတွဲများ၊ အော်ဟစ်ဆော့ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များ၊ မိသားစုလိုက် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြသော မြင်ကွင်းများက . . သူ၏ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့သည်။

‘မိသားစု’ဟူသော အတွေးတစ်ချက်ကပင် သူ့ရင်ကိုဆွဲခါလှုပ်ယမ်းစေခဲ့သည်။ ငုံ့ထားမတတ် ချစ်ရသောသမီးလေး အစစအရာရာ ပါရမီဖြည့်ပေးခဲ့သော ဇနီးသည်တို့ကို မျက်လုံးထဲပြန်ပေါ်လာ၏။

နေခြည်လာ၍ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရသော နံနက်ခင်းနှင်းစက်များလို ထက်ပိုင်၏ ရွှင်မြူးတက်ကြွမှုတွေကလည်း တဒဂ်သာရှိလိုက်သည်။ မတွေးချင်သော အတွေးက ဝင်လာဆဲ၊ မမြင်ချင်သော အာရုံတို့က ပြန်မြင်လာဆဲ . . .

ထို့ကြောင့် အာရုံပြောင်းနိုင်ရန် လရိပ်က . .

“ကိုထက် အအေးသောက်မလား”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဒါဆို . . ခဏစောင့်နော်၊ လရိပ် ပြေးဝယ်လိုက်အုံးမယ်”

လရိပ်ပြာက သွက်လက်စွာဖြင့် အပြေးတပိုင်းထွက်သွား၏။ သူ့မှာတော့ လက်ချောင်းများကို အကြောင်းမဲ့ချိုးရင်း ငေးနေလေသည်။

“ဟင်း.....!!!. . .”

အနီးကပ် ကြားလိုက်ရသော သက်ပြင်းချသံတစ်ခုကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိ၊ သူထိုင်နေသော ခုံဘေးတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သာရှိနေသည်။ ဘာအပင်မှန်း ထက်ပိုင် သတိမထားမိ. . .

လူတစ်ယောက်၏ သက်ပြင်းချသံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရသော်လည်း လူကိုရှာမတွေ့၍ အံ့သြနေမိသည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဂျပ်!. . .”

သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးသည်အထင်နှင့် ထက်ပိုင် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ. . .

“အမလေး. . .”

ပိန်လှီခြောက်ကပ်၍ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်က ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ပွေ့ချီကာ. . သစ်ပင်ပေါ်မှ ဝံ့ကြည့်နေ၏။ ထက်ပိုင် ကြောင်ကြည့်နေစဉ် ထိုမိန်းမ အပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

သာမန်ရိုးကျ ဆင်းလာခြင်းမဟုတ်၊ ကုလေးကိုကျောပိုး၍ အပင်ပေါ်မှ ဇောက်ထိုးဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ!. . ဟာ!. . မလာနဲ့. . မလာနဲ့. . သွား. . သွား”

ထက်ပိုင် ထိုင်ခုံမှထ၍ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့အော်သံကြောင့် အနီးအနားမှလူများက အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကုန်သည်။

ဝုန်းခနဲ ထလိုက်မှုကြောင့် ခြေထောက်က မဟန်တော့ဘဲ ထက်ပိုင်တစ်ယောက် ခွေလဲကျသွား၏။

“အား!. .”

သူ လဲကျနေရာမှ ရုန်းထကာ အပင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ရွက်များအုံ့ဆိုင်းနေသည်ကလွဲ၍ အပင်ပေါ်တွင် ဘာမှမရှိတော့. .

“ကိုထက်. . ကိုထက် ဘာဖြစ်တာလဲ”

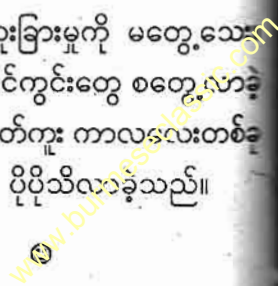
အအေးပူလင်းလေးကိုင်ကာ လရိပ်ပြာ အနားရောက်လာသည်။

“လရိပ်. . ငါတို့ ဒီကနေ ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဒီနေရာမှာ သရဲ. . သရဲ တွေချည်းပဲ”

သို့နှင့် ဆေးရုံးသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုညကို ကျော်ဖြတ်ရမည့်အရေး တွေးမိရုံနှင့်ပင် ထက်ပိုင် ရင်မောမိသည်။ လရိပ်ပြန်သွားတော့ ဆေးရုံသီးသန့်ခန်းထဲ၌ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော်. . ညကိုးနာရီအထိ ထူးခြားမှုကို မတွေ့သေး ထိုအချိန်ကျော်တော့မှ မမြင်ချင်သော မြင်ကွင်းတွေ စတွေ့လာခဲ့သည်။ ရှင်သူနှင့် သေသူကြားက စပ်ကူးမတ်ကူး ကာလလေးတစ်ခု၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ထက်ပိုင် တစ်ထက်တစ် ပိုပိုသိလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် သေပြီးပြီးချင်းလူတစ်ယောက်၏ ဆောက်
တည်ရာမဲ့ အခြေအနေတစ်ခုမှာ စိတ်ဝင်စားစရာလည်းကောင်း
လှသလို ကြောက်လန့်စရာ၊ သံဝေဂရစရာလည်း ကောင်းလှ၏။

ထက်ပိုင်ကိုယ်တိုင်ပင် ကောင်းစွာနားမလည်သော ဖြစ်
ရပ်တစ်ခုသည် ထိုညတွင် ထပ်မံကြုံတွေ့ခဲ့သည်။

“မောင်. . မောင်. . ”

ဇနီးဖြစ်သူ နှင်းသက်ခိုင်၏ အသံဖြစ်နေသည်။

သူ အိပ်ယာမှ ထထိုင်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ
တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရှိနေသော ခြံစောင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆွဲချ
လိုက်သလို လျော့ခနဲပါသွားလေသည်။

“ဟာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထင်ထင်ရှားရှား အထိတွေ့မို့ မျက်စိအမြင်မှားစရာလည်း
မရှိ။ ခါးအထိခြုံထားသောစောင်က အခုတော့ ခြေရင်းကို ရောက်
သွားပြီ။ အမြင်မှားတာတော့မဟုတ်. .

“အဟင့်. . ဟင့်. . ဟင့်”

ကုတင်ခြေရင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ငိုရိုက်သံကြောင့် သူ
စိုးထိတ်သွားသည်။ မီးဖွင့်မည်ကြံပြီးမှ ခလုတ်က အလှမ်းဝေးနေ၍
ထိုစိတ်ကူးကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ကုတင်ခြေရင်းဘက်သို့
ကြောက်ကြောက်နှင့် လေးဖက်တွားသွားလိုက်သည်။ မှောင်မည်းနေ
သည်မို့ ကုတင်ခြေရင်းအောက်ခြေကို သေချာစွာမတွေ့ရသေး. .

သို့သော်. . . တစ်စုံတစ်ခုသည် ထိုနေရာတွင် ရှိနေ၏။
ထိုအရာက သူ၏ခြံစောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအရာက စတင်လှုပ်ရှား

လာတော့သည်။

စောင်ထဲမှ တစ်ခုခုရုန်းထလာသလို၊ အကောင်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်နေရင်း စောင်အောက်မှ ထွက်လာသောအရာက ကုန်းကုန်းလေးငိုရွိုက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“အဟင့်. . ဟင့်ဟင့်. . ”

“ဟင်. . မင်း. . မင်း. . ဘယ်သူလဲ”

“မောင်. . မောင်ရယ်”

“ဟင်. . သက်. . သက်လား”

သက်ဆိုသော ထိုမိန်းမက ခေါင်းမော့ကြည့်လာသည်။ မျက်နှာအား အုပ်မိုးထားသော ဆံပင်ရှည် တစ်အုံတထွေးကြီးကို ခေါင်းတစ်ချက်ခါ၍ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ လှပချောမွတ်သော မျက်နှာဖွေးဖွေးလေးက အထင်းသားထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟင်. . သက်. . ”

အိပ်မက်လေလား၊ တကယ်ပင်လား၊ ထင်ယောင်ထင်မှားလားဆိုတာ ဝေခွဲမရ။ သေသွားသည့်ဇနီးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပွေ့ထူလိုက်စဉ်. .

“ဟာ! . . အမလေး”

သူ့မိန်းမမျက်နှာက ရုတ်ခြည်းကွဲအက်လာကာ. . အက်ကြောင်းများမှ သွေးများစီးကျလာသည်။ လှပသောမျက်နှာသည်လည်း ရုတ်ခြည်းပင် ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“အား. . မလာနဲ့. . သွားသွား”

ထက်ပိုင် ကုတင်ပေါ်နောက်ပြန်ပြန်တက်ကာ အနီးရှိ ချိုင်းထောက်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်မိ၏။ ချိုင်းထောက်က သရဲမကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်ကာ လွင့်ထွက်သွား၏။ တဆက်တည်း ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ မီးခလုတ်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်လေရာ. .

“ဟင်. . ”

တစ္ဆေသရဲနှင့်တူသော သူ့မိန်းမလည်းမရှိတော့. . ။

အရာရာကား ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည(၁၂:၅၀)နာရီအတိ ဖြစ်နေပြန်သည်။

အခန်း (၁၁)

အား

လုံး၏ သဘောတူညီမှုအရ ထက်ပိုင်၏ဦး

နှောက်အား (C.T. Scan)ဖတ်၍ စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ သို့သော် ဦးနှောက်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်ချက်မရှိ။

ထို့နောက် ထက်ပိုင်မှာ ဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရပြီးနောက် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ မိသားစုသုံးယောက် နေခဲ့သော ထပ်ထပ်တိုက်လေးမှာ အခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း အထီး

www.burmeseclassic.com

ကျန်နေ၍ လရိပ်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ လာနေပေးရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ထက်ပိုင်ရင်ကို စောက်နဲ့ထွင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သက်၏ ဝီဒိုထဲမှ ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း ဆေးမှတ်တမ်း စာရွက်များကိုတွေ့သဖြင့် ပို၍ပင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခဲ့ရသည်။

သူဆုံးရှုံးခဲ့တာ သက်တယောက်တည်းမဟုတ်တော့ သူမသိလိုက်သော သက်ဗိုက်ထဲမှ ကိုယ်ဝန်လည်းပါနေသည်။

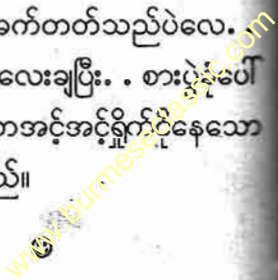
ယူကျုံးမရသော စိတ်တွေဖြင့် စားပွဲခုံကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်ထိုးမိမှန်း မသိတော့. .

“သက်. . သက်မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို မောင့်ကို ဘာလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့ရတာလဲ၊ ဘာလို့ လူ့လောကထဲမရောက်သေးတဲ့ မောင့်ကလေးကိုပါခေါ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားရတာလဲ၊ ကိုယ်ရူးတော့မယ်. . .”

အခုချိန်မှာ သက်တို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်မှာကို စိုးရိမ်မိတယ်ကွာ. . ၊ ဒါမှမဟုတ် မိတ်ဆွေအသစ်တွေနဲ့ ပျော်နေပြီလား. . သက်”

အရူးတိုင်းလို တတွတ်တွတ်ပြောနေရှာသော သူ့အစ်ကိုထက်ပိုင်ကို ကြည့်ပြီး လရိပ်ပြာပင် မျက်ရည်ဝေရလေသည်။ တစ်ခါတလေ မိန်းမတွေ့ရဲ့စိတ်ဟာ နားလည်ရခက်တတ်သည်ပဲလေ.

လရိပ်ပြာ သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချပြီး. . စားပွဲခုံပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို တအင့်အင့်ရွိုက်ဦးနေသော ထက်ပိုင်အနားသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ကိုထက်ရယ် စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ကံကြမ္မာက လရိပ်တို့လူသားတွေကို ဘာများ စောဒကတတ်ခွင့်ပေးခဲ့လို့လဲ. . ၊ တရားနဲ့ပဲ ဖြေလိုက်ပါ”

“ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူပဲ တရားချချ၊ ကိုထက် တရားနဲ့မဖြေနိုင်တော့ဘူး။ သက်က ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ. . သူ့ဘဝမှာ ငါမရှိရင် မဖြစ်သလို . . ငါ့ဘဝမှာလည်း သူမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါသိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမအတွက် ငါ့မှာ ဒီလောက်တော့ ကြေကွဲပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်ကွာ၊ ငါ. . ငါ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ ညီမလေးရယ်”

ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်လို့ မရသည့်အဆုံး လရိပ်ပြာပင့်သက်ရှိက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလိုက်လေ၏။

ထက်ပိုင်လည်း ငိုရလွန်းအားကြီး၍ မောကာ. . အိပ်ယာပေါ် လှဲလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

ညသန်းခေါင်းယံအချိန်တွင်. .

“တီ. . တီ. . တီ. . ”

ခုတင်ဘေး တင်ထားသောဖုန်းမှ ဖုန်းမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထက်ပိုင် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟ. . လို့. . ”

တဖက်မှ ဘာသံမှမကြားရသောကြောင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်မိသည်။ နံပါတ်က တစ်ခုမှမပေါ်ပေ. .

ထိုစဉ် ခုတင်ခြေရင်းရှိ ခုံပေါ်တင်ထားသော ကွန်ပျူတာမှာ သူ့အလိုလို ပါဝါပွင့်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထက်ပိုင် ခုတင်ပေါ်မှ အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကွန်ပြူတာ စကရင်ပေါ်တွင် သက်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံတွေ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ပေါ်လာနေသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ ကွန်ပြူတာဆီ သူ့လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိကာ အပ်ကျသံပင် တစိုးတစိမျှ မကြားရပေ။

ထက်ပိုင်သည် ကွန်ပြူတာစကရင်ပေါ်၌ ပေါ်နေသော သက်တို့သားအမိ၏ ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေသော ချစ်စရာမျက်နှာလေး နှစ်ခုကို သတိလက်လွတ်ငေးမောရင်း ဖန်သားပြင်ကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်မိသည်။

“သက်. . ကိုယ့်ကိုလာပြီး အပြုံးနဲ့ ဖြေသိမ့်နေတာလား ဟင်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ. . ပြန်လာလို့ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါလား အချစ်ရယ်၊ သက်နဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေ တစ်ဖန်ပြန်ပြီး ရှင်သန်ချင်လို့ပါ”

ထက်ပိုင် တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ကာ နောက်ကျောကို ခပ်လျှောလျှော ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှ ခိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော လှုပ်ရှားမှုတခုကြောင့် အခန်းဝဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးသည် ပိတ်လျှက်သား ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ။ ထိုစဉ် နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ခြေသံခပ်ဖွဖွကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ထက်ပိုင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိုခြေသံအပြင် ဘာများထပ်ပြီး ထူးခြား ဦးမလဲဟု စောင့်ကြည့်သောပုံစံဖြင့် အသာနားစွင့်နေလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုခြေသံနောက်တွင်... ခြေသံသေးသေးလေး နောက်
တစ်ခု၊ အတန်ကြာသည်အထိ ထက်ပိုင် ငြိမ်နေပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အရာအားလုံး ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသော ထက်ပိုင်
 ကိုကြည့်ပြီး ရဲလေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုဝေဖန်သုံးသပ်ရမှန်းပင်
 မသိတော့. . .။ သက်နှင့် သမီးလေးဆုံးပြီးနောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ
 ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်တော့တာလားဟုပင် ကရုဏာ
 သက်စွာ တွေးမိသေးသည်။

အခုလည်း အိမ်ကထမင်းဝိုင်း၌ ဘီယာသောက်ရင်း သူ့ရှေ့

www.burmeseclassic.com

မှာ သက်ရှိတယ်ဟုပြောကာ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြော
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲလေးမှာ ထက်ပိုင်အခြေအနေက မူမမှန်သဖြင့်
မပြန်နိုင်သေးဘဲ ရှိနေ၏။

“မင်းမှာ ရင်သွေးလေးရှိတာ ဘာလို့မပြောတာလဲ သက်”

ထက်ပိုင် ဘီယာကိုငဲ့ထည့်လိုက် သောက်လိုက် စကားတွေ
ပြောလိုက်နှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ မူမမှန်သော အလိုမကျခြင်းတွေဖြင့်
ပြည့်သိပ်တိုးဝှေ့နေပေသည်။

ထိုစဉ် . .

“တင်း . . တောင် . .”

လူခေါ်ဘဲလ်သံကြောင့် ရဲလေးက . .

“လရိပ်တို့ ပြန်လာပြန်တူတယ်”

ရဲလေး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားကာ ကျွန်းတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်
သည်နှင့် . .

“ကိုထက်ပိုင် ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်”

ရဲလေးက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ထက်ပိုင်ပုခုံးကို
တို့ထိရင်း . .

“ထက်ပိုင် အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ထက်ပိုင် လက်ထဲမှဘီယာခွက်ကို ချလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲ
ကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ . . သက်ရေ၊ ဧည့်သည်လာလို့ သွားတွေ့လိုက်အခုမယ်
နော်”

www.burmeseclassic.com

ထက်ပိုင်ထွက်သွားတော့. . ထမင်းစားခန်းထဲ ရဲလေး တစ်
ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲလေး စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်
လိုက်ရင်း. .

“ဟာ. . ဒီကောင်ရူးသွားပြီလားမသိဘူး. . ၊ မရှိတော့တဲ့
မယားကို တပြီး ရူးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုစဉ်. . .

“ကျွီ. . ”

ရုတ်တရက် ရဲလေး၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ထိုင်ခုံသည် ကျွီ
ခနဲရွေ့သွားလေသည်။ ရဲလေး ခတ်မတ်မတ်ရပ်နေရင်းက ဆတ်ခနဲ
တွန့်သွားသည်။

လေမတိုက်ပါဘဲ. . ထမင်းစားခန်းထဲက ဇွန်းခွက်ပန်းကန်
များတင်ထားသော ပန်းကန်စင်ပါ လှုပ်ရမ်းသွားသည်။

မျက်နှာကြက်ရှိ မီးဆိုင်းမှာလည်း စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ယိမ်း
ထိုးလည်ပတ်သွားသည်။

ရဲလေး သွေးပျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွား၏။

ထက်ပိုင်ကို ခပ်ပြစ်ပြစ်ဝေဖန်မိသော အကျိုးရလဒ်ဟု စိတ်
ထဲထင်သွားမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက ရွေ့သွားသောထိုင်ခုံသည် လူ
တစ်ယောက် ကန်ကျောက်လိုက်သလို လွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဝုန်း. . ”

“အောင်မလေးဗျာ”

ထက်ပိုင် အိမ်မှာဆက်နေဖို့မသင့်တော့မှန်း အခုမှသတိရ

၇၈ ဇေဝတာ

သွားသည်။ ပြန်ရန် အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

နောက်ဖေးခန်းထဲမှ ထွက်အပြေး ခပ်တိုးတိုးညည်းတွား
သံတစ်ခုက ရဲလေးနောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေတော့
သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဖောင်

ထက်ပိုင်ရဲ့ အခြေအနေက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေးပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာဖြစ်နေပြီ သမီး၊ သူ့ဖြစ်ရပ်က နည်းနည်းဆန်းကြယ်နေတယ်။ ဆေးသိပ္ပံပညာနဲ့ အဖြေရှာတာတောင် မတွေ့ဘူးဆိုတာပဲကြည့်လေ”

ဒေါက်တာဦးကျော်ဇေယျက သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပွင့်

လင်းစွာ ပြောလေသည်။

“ဒီလို DeathBed Visions တွေမြင်နေရတာဟာ ကောင်း တဲ့လက္ခဏာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကယ် ပြောသလို စိတ်နဲ့ဆိုင် သွားပြီ၊ မောင်ထက်ပိုင်ရဲ့ဖြစ်ရပ်ဟာ စိတ်နယ်လွန်ဝေဒနာ၊ ဆေး ပညာအခေါ်အရ mental conflict တွေပဲ လရိပ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ Psycho Effect တွေသိပ်များနေတယ်၊ သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်ဟာ အထဲမှာ အားပြိုင်နေတဲ့သဘောပဲ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ အန်ကယ်”

“အင်း.. . စိတ်ပညာသဘောကတော့ အတော်ပြောရခက် ဘယ်၊ ဒါတွေက Psychiatrist ခေါ်တဲ့ စိတ်အထူးကု ဆရာဝန် ကြီးတွေက ပိုကျွမ်းကျင်ကြလိမ့်မယ်၊ အန်ကယ်အမြင် ပြောရရင် တော့ မောင်ထက်ပိုင်ဟာ သူ့သိပ်ချစ်ရတဲ့ သမီးနဲ့ဇနီးဟာ သူ့မျက်စိ ရှေ့မှာတင် သေသွားတာမြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ဒဏ်ရာရသွားပုံပဲ။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို အတင်းမေ့ဖို့ ကြိုးစားရင်း မသိ စိတ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့သဘောပေါ့၊ မေ့ဖို့ ကြိုးစားလေ ဒဏ်ရာရ လေပဲလေ၊ ပြင်ပကဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားပေမယ့် သူ့မှာ ဦး နှောက်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်နေတော့.. . ၊ စိတ်ကျရောဂါ Depression with anxiety လို့ဆေးပညာရှင်တွေက မှတ်ချက်ချ ကြတယ် သမီး”

“ဒါကို ပျောက်အောင်မကုနိုင်ဘူးလား အန်ကယ်”

လရိပ်ပြာ၏ စကားကြောင့် ဒေါက်တာက တွေးထွေးဆ ဆဖြင့်.. .

“အင်း. . ပျောက်အောင်ကုလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ပေးရမယ်၊ စိတ်ကိုစိတ်နဲ့ ပြန်ကုရမယ့်အပိုင်းပေါ့၊ အခု သူ့မှာ ဖြစ်နေတဲ့စိတ်က. . အပြုစိတ်ကူးပဲ၊

အန်ကယ်လည်း ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒီကိစ္စက ဆေးပညာနဲ့ သိပ်မဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒါက သိပ္ပံလိုင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဝိဇ္ဇာလိုင်းနဲ့ ပိုဆိုင်သွားပြီလို့ အန်ကယ်ထင်တယ် သမီး”

ဒေါက်တာက သူ့ကိုသဲလွန်စတွေ ထုတ်ပြခဲ့သည်ဟု လရိပ်ဖြာ နားလည်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

“အား...”

ဒီအချိန်ဆို ထက်ပိုင် ထုံးစံအတိုင်း လန့်နိုးနေကျ။ အိပ်ချင် စိတ်လည်း ပျောက်သွားသဖြင့်... မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ အခုဆို သူ လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက် နိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်အပြီး ကြည့်မှန်ကိုအကြည့်တွင် နောက်မှ

ကောင်းလှ၏။ ခြံစောင့်ထွက်လာကာ သူတို့အား ဆရာမကြီး၏ ဓာတ်ခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။

ဆရာမကြီးဟုဆိုသော်လည်း အသက်က လေးဆယ်ဝန်း တျင်သာ ရှိလိမ့်မည်။

သူမ၏ ဓာတ်ခန်းဆိုသည်မှာ အိမ်ရှေ့အခန်းတစ်ခုကို မှန် နားဖြင့် ကာရံထားသော ဘုရားခန်းပင်ဖြစ်၏။ ဘုရားဆင်းတုတော် နားကို ပန်းပေါင်းစုံဖြင့် ပူဇော်ထား၍ မြင်ရသည်နှင့် ကြည်ညို သပ္ပာယ်ဖွယ် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ပြင် အုန်းငှက်ပျောပွဲများ၊ သစ် သီးပွဲများကလည်း အလှုံ့ပယ်ဖြစ်၏။

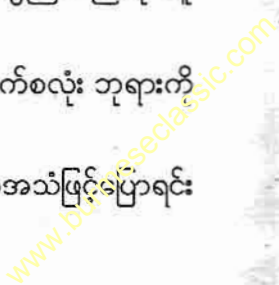
ထက်ပိုင် စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာ ဘုရားစင်အောက်ရှိ စင် တစ်ခုပေါ်မှ ရုပ်တုများဖြစ်သည်။ ရုပ်တုတွေက မျိုးစုံလှသည်။ ထွက် နေပေါက် သိဒ္ဓိရှင်ကြီးများဖြစ်မည်ဟု သူ ခန့်မှန်းမိသည်။

စားပွဲအနိမ့်လေး တစ်ခုပေါ်တွင်တော့ 'Auartz Grystal Ball' ဟုခေါ်သော ဖန်လုံးကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

အကြားအမြင်ဆရာအများစုတွင် ဤသို့သော ဖန်လုံးကြီး နှိုနေခြင်းမှာ အဆန်းတကြယ်တော့မဟုတ်၊ မြန်မာသာမက အ နောက်တိုင်းမှ ဂန္ဓရပညာရှင်များသည်လည်း ဤသို့သော ဖန်လုံး များ၊ သုံးမြောင့်ဖန်တုံးများ၊ ကြေးမုံပြင်များ သုံးစွဲကြသည်ကို သူ လေ့လာဖူးသည်။

“လာကြ. . လာကြ. . မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘုရားကို အရင်ဝတ်ပြုရုံခိုးလိုက်ကြအုံး”

ဆရာမကြီးက အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသံဖြင့်ပြောရင်း

အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိနေ၏။ ထို့နောက် ရွှေမောင်း၊ ငွေမောင်း တို့ကို (၉)ချက်စီ တီးခတ်ပြန်သည်။

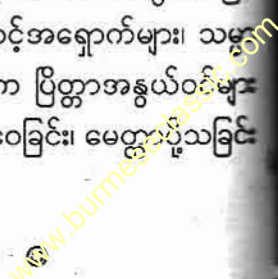
“ဒို့ . . ဒို့ . . ဒို့ . .”

မောင်းသံတစ်ချက်ကြားတိုင်း ထက်ပိုင်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တစ်ချက်တုန်သွားရသည်။ သွေးကြောထဲမှာလည်း တဖျင်းဖျင်းနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံခံစားရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်သည်ကိုတော့ သူမပြောတတ် . . ။ အသိသာဆုံး တစ်ချက်မှာ နံ့သာရည်ဖြစ်၏။

ငွေဖလား ခပ်သေးသေးတစ်လုံးထဲ ထည့်ထားသော နံ့သာရည်များကို အောင်သပြေခက်ဖြင့် ဆရာမကြီးက ပက်ဖျန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ နံ့သာရည်တစ်စက် သူ့ကိုယ်ပေါ်ကျလာတိုင်း ကျင်ခနဲ ကျင်ခနဲဖြစ် ဖြစ်သွားရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်။

“ကဲ . . ဆရာမ ဘုရားဝတ်ပြုအုံးမယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပင့်ဖိတ် လိုက်အုံးမယ်၊ မင်းတို့ ခဏစောင့်ကြ၊ နေသာသလို လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေ . . ရတယ်”

ဆရာမကြီးက ထိုသို့မှာကြားပြီးနောက် ဘုရားရှိခိုးနေ၏။ ထို့နောက် လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါး၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ မန္တာန်ဝိဇ္ဇာ၊ ဓမ္မဝိဇ္ဇာ၊ စမဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ အရိယာဝိဇ္ဇာ အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ဒေဝီခုနစ်ပါးကိုလည်းကောင်း၊ အတွင်းအပြင် သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်း၊ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အစောင့်အရှောက်များ၊ သမ္မဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ၊ ဝေမာနိက ပြိတ္တာအနွယ်ဝင်များ အားလုံးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အမျှဝေခြင်း၊ မေတ္တာသိမ်းသခြင်း များကို ပြုလုပ်နေတော့သည်။

ကိစ္စအဝဝပြီး၍ နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့မှ သူတို့ရှိရာဘက် သို့ လှည့်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာမကြီးက ထက်ပိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးနောက် မျက်စိစုံမှိတ်သွား၏။

ထို့နောက် သူ့ကို နားမလည်သောဘာသာစကားဖြင့် တစ် ယောက်တည်း တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ဘယ် ညာခါယမ်း၍ တကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။ သူမ ပြောသောစကားမှာ ဟိန္ဒူ စတန်နီ ဘာသာစကားဖြစ်မည်ဟု ထက် ပိုင် ခန့်မှန်းမိသည်။

ထို့နောက်တွင်မှ မျက်လုံးပွင့်လာကာ . . .

“မင်းက သေတော့မယ့်လူပါလား၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်ကတည်း တ မိသားစုနဲ့အတူ မင်းသေရမှာ . . . မင်းရဲ့ အသားအရေကလည်း ဝုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူသေတစ်ကောင်နဲ့ တူလာပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုက မင်းအသက်ကို ကာကွယ်ပေးထားတယ်”

ဆရာမကြီး၏စကားကြောင့် ထက်ပိုင် သတိရသွားကာ လက်တွင်စွပ်ထားသော မဟူရာကျောက် လက်စွပ်လေးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

“ဒီ . . ဒီလက်စွပ်ကို ပြောတာလားဗျ”

“ဒီလက်စွပ်ကြောင့်ပဲ မင်းမိန်းမနဲ့သမီးလေးဟာ မကျွတ် နိုင်ပဲ တမလွန်မှာ ဒုက္ခရောက်နေကြတယ်၊ မင်း . . ဒီ လက်စွပ်ကို မြေကြီးထဲကရခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလက်စွပ်ဟာ ရှေးခေတ်မြို့ဟောင်းတစ်ခု တို့ တူးဖော်ရာက ရခဲ့တာပါ၊ ကိုယ်ကျိုးအသုံးပြုဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊

လောလောဆယ် ခဏထိန်းသိမ်းပေးတဲ့အနေနဲ့ လက်မှာစွပ်ထား မိတာပါ။ ဒီလက်စွပ်စွပ်ထားပြီးချိန်မှ ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်။ ဇနီးနဲ့ သမီးလေးလည်း သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။ မမြင်သင့်တာတွေလည်း မြင် နေ တွေ့နေရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးက ဒီလက်စွပ်ကြောင့်ပေါ့။ ဒီ လက်စွပ်ကို ကျွန်တော်မစွပ်တော့ဘူး။ သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားပေး ပါ့မယ်”

ထက်ပိုင် လက်စွပ်ကိုဆွဲချွတ်သည်။ ချွတ်မရသည့်အပြင် ပို၍ပင် ကြပ်သွားလေသည်။

▪ ဆရာမကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါရင်း..

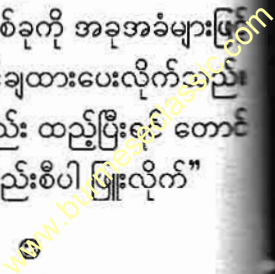
“ကဲ.. ကဲ.. မင်းအနားတိုးလာခဲ့”

ဆရာမကြီးသည် ကျွန်းသေတ္တာ သေးသေးလေးတစ်လုံး ကို ဖွင့်လိုက်၏။ အတွင်းမှ အသင့်စီရင်ထားသော စမများကို ထုတ် ယူလိုက်သည်။ ထိုစမများကို မှိုင်းကိုင်စက္ကူတွင် ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်လက်မပတ်လည်ခန့်ရှိသော စမစက္ကူ(၉)ရွက်ကို အသုံး မပြုမီ “အနိုးဂါထာ”ဖြင့် (၃၇)ခေါက် နှိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် “သနချေဂါထာ” (၇)ခေါက် “သိဒ္ဓိတင်ဂါထာ” (၇)ခေါက်ဖြင့် စမများကို မန်းမှုတ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာမကြီး၏ ခြံစောင့်ကောင်လေးက ထင်း ရှူးသားဖြင့် မီးမွှေးထားသော ကြေးလုံတစ်ခုကို အခုအခံများဖြင့် ယူလာကာ ဆရာမကြီးနံဘေးတွင် အသင့်ချထားပေးလိုက်သည်။

“မောင်ကောင်း မှိုင်းဆေးနည်းနည်း ထည့်ပြီးရင် တောင် အောက်ဆေးနဲ့ တောင်လတ်ဆေး နည်းနည်းစီပါ ပြူးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်ကောင်းဆိုသောကောင်လေးက မီးတောက်နေသော ကြေးဇလုံထဲသို့ ဆေးမှုန့်များ ပြူးချနေသည်။ မီးခိုးငွေ့များက ချက်ချင်းပင် အူထွက်လာ၏။

“ပန်ကာကို ဟိုဘက်နည်းနည်းစောင်းပြီး ဖွင့်ထားပေးလိုက်တော်ကြာ သူတို့တွေ မွန်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဆရာမကြီး စေခိုင်းချက်အရ မောင်ကောင်းက စားပွဲတင်ပန်ကာကို ဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။

လရိပ်ပြာမှာ ဆရာမကြီး ပြုလုပ်သမျှကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ထက်ပိုင်မှာလည်း ဆရာမကြီးစေခိုင်းထားသည့် အတိုင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဒူးပေါ်ဖြန့်၍ မျက်စိစုံမှိတ်ထားရသည်။

“ကဲ . . . ဗုဒ္ဓဂုဏ်၊ ဓမ္မဂုဏ်၊ သံယာဂုဏ်၊ ဗြဟ္မာဂုဏ်၊ ဒေဝဂုဏ်၊ ယက္ခဂုဏ်၊ လမိုင်းဂုဏ်၊ ပျယ်ဆရာပျယ်၊ ရှင်းဆရာရှင်း၊ လင်းဆရာလင်း”

ဆရာမကြီးက ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရင်းက စမတစ်ရွက်ဖြင့် ထက်ပိုင်၏ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။

ပွတ်သပ်ရာမှာလည်း ဗရမ်းဗတာ ပွတ်သပ်ပေးခြင်းမဟုတ်၊ အထက်မှအောက်သို့ ဆွဲချပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွဲချပေးရင်း သူ့နှုတ်မှလည်း ဂါထာမန္တာန်တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဖတ်နေသည်။

ဘာတွေရွတ်မှန်း လရိပ်ပြာမကြားသော်လည်း ‘ညို’တစ်လုံးကိုတော့ ပီပီသသကြားနေရ၏။ ‘ညို’ ရွတ်ရာတွင် အသံကို ပြင်း

ပြင်းရွတ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ စမများဖြင့် ထက်ပိုင်၏ မျက်လုံးကို ပွတ်သတ်ဆွဲ
ချပေးပြီးသောအခါ ထိုစမမှိုင်းကိုင်များကို ကြေးလုံထဲ ပစ်ချလိုက်
လေရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မှိုင်းကိုင်များ မီးထတောက်ကာ
ပြာကျသွားတော့သည်။

စမတစ်ရွက် ပစ်ချလိုက်တိုင်း မီးညွန့်များက ဝုန်းခနဲ ထ
တောက်သည်။

အံ့ဩစရာတစ်ချက်က မီးညွန့်များသည် တွေ့နေကျ အဝါ
ရောင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ စိမ်း၊ ဝါ၊ နီ၊ ပြာ၊ ကြက်သွေး စသဖြင့် ရောင်
စဉ်များ ယှက်သန်းနေသည်ကို လရိပ်ပြာတွေ့လိုက်ရ၏။

စမ (၉)ရွက်စလုံး ကုန်သွားတော့မှ ဆရာမကြီးက ဟင်း
ခနဲ သက်ပြင်းချကာ . .

“ကဲ . . မင်းမျက်လုံးဖွင့်လို့ရပြီ၊ နားလို့ရပြီ၊ ပထမအဆင့်
တော့ပြီးပြီ”

ထက်ပိုင်မှာ ထိုအခါမှ လှုပ်ရှားနိုင်တော့သည်။

မျက်စိနှစ်လုံးကိုလည်း သူ့လက်ဖြင့် အသာပွတ်ကြည့်၏။

“ကဲ . . ပြောပါအုံး ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဆရာမကြီး လုပ်ပေးတဲ့အချိန်တုန်းက အဲဒီစက္ကူနဲ့ မျက်
လုံးကို ထိလိုက်တိုင်း ပူခနဲပူခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်၊ စကပ်ကပ်ချင်း
မှာ ပူတာပါ။ နောက်တော့မပူတော့ဘူး၊ မျက်လုံးထဲမှာတော့ နေ
စောက်ထက် ပိုရှင်းသွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်ပြီ . . ဒါအစကိုး နောက်ဆို ဒီထက်ပိုရှင်းသွားလိမ့်

မယ်၊ မျက်ကြည်လွှာမှာ ဖုံးအုပ်နေတဲ့ အနိဋ္ဌအလွှာကို ဖယ်ချပေး
တာ၊ ဒါကို သိပ္ပံပညာနဲ့ မမြင်ရဘူး၊ လောကီဝိဇ္ဇာခရ ပညာနဲ့ပဲ
ရှင်းနိုင်တယ်”

“ဆရာမ အခုလုပ်ပေးတဲ့ ပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘော
လောက် သိခွင့်ရမလား”

ထက်ပိုင်က သိလို၍ မေးသဖြင့် . .

“သိချင်သပဆိုရင် ရှင်းပြရတာပေါ့၊ အခု ဒီမှိုင်းကိုင်မှာ
ဆွဲထားတာက “ဉာဏ်တော်သုံးပါး ပညာစက်” တွေဖြစ်တယ်၊ ရွှေ
ငွေ၊ ကြေးနီ၊ ကြေးဝါ၊ ကမ္ဘဝါပြား၊ မှိုင်းကိုင်၊ လက်ကိုင်ပဝါ စတဲ့
သန့်ရာတစ်ခုခုမှာ ဆွဲရတယ်၊

အရေးကြီးတာက . . အချိန်ကောင်း အခါကောင်းမိဖို့ပဲ၊
အချိန်အခါကောင်းဆိုတာ နေ့တိုင်းပေါ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ သူပေါ်
တဲ့နေ့ ပေါ်တဲ့အချိန်မှာ အများကြီး ဆွဲထားရတယ်၊ ဒါမှ အရေးကြီး
ရင် ပြန်အသုံးချနိုင်မှာကိုး၊

ဒါကိုဆွဲရင် . . ပွဲကိုးပွဲ၊ သစ်သီးကိုးမျိုး၊ ရေကိုးခွက်၊ အလင်း
ကိုးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်ကိုးတိုင် တင်ရတယ်၊ ငွေငါးမတ်လည်း ပွဲထဲမှာ
ပါအောင် ထည့်ရတယ်”

ဆရာမကြီးက သူ၏ပညာရပ်အပေါ် ဂုဏ်ယူသောအသံ
များဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။

“အဲဒီအပြားတစ်ခုခုမှာ ဆွဲတော့မယ်ဆိုရင် သီလအသုံး
လုံပြီး စင်ကြယ်နေဖို့တော့လိုမယ်၊ ဒါမှ စွမ်းအားတွေဝင်မှာ၊ ဘုရားမှာ
ရွှေဖယောင်းတိုင်၊ ငွေဖယောင်းတိုင်နဲ့ ပူဇော်ရှိခိုးရမယ်၊ သီလခံယူ

ရမယ်၊ ပင့်ဖိတ်ထိုက်သူများ ပင့်ဖိတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့မှ ညဉ့်ဦးယံမှ (ပု)ရေး၊ သန်းခေါင်းယံမှာ (ဒိ)ရေး၊ အာရုဏ်တက်လာရင် (အာ)ရေး ပြီး အဲဒီအကွရာနဲ့ပဲ (၁၀၀၀)စုပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် . . ဂုဏ်တော်ကိုးပါ (၁၀၈)ခေါက် ထပ်စုတ်၊ လက်ယာလက်ဝဲ မှန်ရမယ်၊ အဲဒီစက်ရေး လျှင် ဟိန်းရမှာကတော့ (ဥုံ ပူဇာစ ပူဇ နေယျာနံ)ဆိုပြီး (ပု)ကိုရေး (ဥုံ ဒိဝါစ ရတ္တာစ ဟရန္တိယေဗ လိ) လို့ဆိုပြီး (ဒိ)ကိုရေး (ဥုံ အာ သောကံ ဝိရဇ်ခေမံ)လို့ဆိုပြီး (အာ)ကိုရေး . . ၊

ဒီစက်ရဲ့ အစွမ်းက ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝီယသိန္နိ၊ ဓနသိဒ္ဓိတို့မှာ ဉာဏ်ရှိသလိုသုံးနိုင်တယ်၊ သိပ်ထင်ရှားစေတယ်ကွဲ့၊ ဒါ . . ဗားမဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်တဲ့အတွက် ယုံမှားသံသယ မရှိ သင့်ဘူး၊ လက်မောင်းမှာမြှုပ်ရင် ကာယသိဒ္ဓိမှာ သိပ်အစွမ်းထက် သတဲ့၊ တစ်ခုပဲ . . ပြုလုပ်သူရဲ့ သီလ၊ စရဏအားပေါ် မူတည်ပြီး အစွမ်းတွေ ကွာသွားလေ့ရှိတယ်”

သူတို့ပြန်လာတော့ ထက်ပိုင်စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ မိသည်။ လရိပ်ပြာကတော့ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနေ၍ စကား မဆိုဖြစ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တွေးနေမိကြသည်။ ကားက ပြည်လမ်းမပေါ် ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ရပ် . . ရပ် . . လရိပ် ကားခဏရပ်ပေး”

ထက်ပိုင်က အလန့်တကြားပြောလိုက်၍ ပလက်ဖောင်း ဘေးချကာ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုထက်”

သူ့အမေးကို ထက်ပိုင်က မဖြေဘဲ အပြင်ကို ပါးစပ်အ

ဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထက်ပိုင် ကြည့်နေသည်က ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းယာဉ်
ကြောကိုဖြစ်သည်။ သမီးရည်းစား အတွဲတစ်တွဲက မတ်တပ်ရပ်၍
စကားပြောနေကြသည်။ ထူးထူးခြားခြားမြင်ကွင်း၊ ထူးထူးခြားခြား
ဖြစ်ရပ်ဟူ၍ ဘာမှမရှိ။

“ကိုထက် ဘာကိုကြည့်နေတာလဲ ဘာမြင်ရလို့လဲ”

သူ့အမေးကို ထက်ပိုင် မဖြေသေး. . .။

ထက်ပိုင် မြင်နေရသည်က ကားတစ်စီး. . . ၊ ထိုကားသည်
သူ့ကားပင်ဖြစ်၏။ ကားက အကောင်းပကတိ မဟုတ်တော့. . .
ကြေမွပျက်စီးနေချေပြီ။

ကားဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သွေးအိုင်ထဲ လဲကျနေ
သလို ကလေးမလေး တစ်ယောက်မှာလည်း ခွေခွေလေး လဲနေလေ
သည်။ ထိုကလေးသည်လည်း လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတရာ မရှိတော့။

အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးတစ်ချက်မှာ သူ့ကိုယ်သူပြန်မြင်
နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသူသည် ယူကျုံးမရစွာဖြင့် သမီးနှင့် ဇနီးသည်ကို
ပွေ့ထူရန် ကြိုးစားနေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း တကြော်ကြော်အော်နေ
သည်။

သူ့မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေကအပြည့်ဖြစ်၏။ သူ့ဦးခေါင်းမှ
သွေးတွေက တတောက်တောက် ယိုစီးကျနေသည်။ သို့သော်သူ
ဒဏ်ရာကို အမှုမထားနိုင်၊ ရှိသမျှ လက်ကျန်ခွန်အားဖြင့် ဇနီးသည်
နှင့် သမီးကို ပွေ့ထူနေ၏။

ဒါကို ကားထဲမှ ထက်ပိုင် အစအဆုံးမြင်နေရသည်။

“ကိုထက်. . ကိုထက် ဘာဖြစ်တာလဲ”

လရိပ်ပြာက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခါ၍ ပြောတော့ မှ သူ သတိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်တစ်ခုမှ နိုးထလာသည့်နှယ် ထက်ပိုင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အိပ်ရောက်တော့. . ဆေးတိုက်ကာ သူ့အစ်ကိုကို သိပ်ရ သည်။ အိပ်ပျော်သွားမှ စိတ်ချစွာ သူမ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“အဟင့်. . အဟင့်”

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် ထိုအသံကို စကြား ရတော့သည်။

ထက်ပိုင် နိုးသွားကာ ကုတင်ပေါ် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက် ၏။ အသံက ကုတင်ခြေရင်း နံရံဆီမှဖြစ်၏။ နရံနားလျှောက်သွား ကာ နားစွင့်ကြည့်သည်။ ဒီတော့ စောစောက အသံမှာ တိခနဲ ရပ် သွားလေသည်။

ကုတင်ဆီပြန်ရန် ထက်ပိုင်လှည့်လိုက်သည်နှင့်. . . ခြေ ထောက်အား တစ်စုံတစ်ခုက ဖမ်းဆွဲထားလေပြီ. . ။

“ဟင်. . ”

လှည့်ကြည့်တော့ နံရံထဲမှထွက်နေသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်နှစ်ဖက်. . ၊ ခြေထောက်ကို အတင်းရုန်းကာ ထက်ပိုင်ပြန် ဆွဲသည်။

သူပြန်ဆွဲလေလေ နံရံထဲမှအရာက တဖြည်းဖြည်း အပြင် ထွက်လာလေ ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး. . ဖမ်းဆွဲထားသော အရာတစ်ကိုယ်လုံး အ

ပြင်ရောက်လာသည်တွင် . . သူ့ချစ်ဇနီး နှင်းသက် ဖြစ်နေတာကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“မောင် . . သက်တို့သားအမိကို ကယ်ပါအုံး၊ သက်တို့ ဘယ်မှသွားလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အား . . ”

အခန်း (၁၅)

ထက်

ပိုင် အခြေအနေက မသက်သာဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆိုးရွားလာသည်မို့ ဆရာမကြီးကို အိမ်သို့ပင့်ဖိတ်ရသည်။

“အခုကိစ္စက နည်းနည်းထူးဆန်းနေပြီ၊ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေက သူ့သဘောနဲ့သူ ဒီလောက်အထိ မနှောင့်ယှက်နိုင်ကြဘူး၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ခြံစောင့်နတ်တွေ၊ ရွာပိုင်ကွင်းပိုင်၊ နယ်ပိုင်တွေ ချီလျက်နဲ့ ဒီလောက်ထိဖြစ်နေပုံထောက်ရင် သူတို့အင့်သေးက အ

www.burmeseclassic.com

တော်ကြီးလိမ့်မယ်”

ဆရာမကြီးက ဘုရားစင်တွင် ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်နှင့် အမွှေးနံ့သာတိုင်များ ထွန်းညှိ၍ ဘုရားရှိခိုး၏။ ပြုလုပ်သင့်သော ပရိကံများကို အစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ထက်ပိုင်ကို ဘုရားခန်းတွင် ထိုင်စေသည်။

ဂါထာမန္တာန်များကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်းမှ ဆရာမကြီးက ထက်ပိုင်၏ ငယ်ထိပ်မှနေ၍ လက်ဝါးနှင့် သပ်ချသည်။

“ကဲ. . မင်းက ဟိုဘက်လှည့်ပြီးထိုင်လိုက် ဘုရားကို ကျောပေးပြီးထိုင်လိုက်၊ အေး. . ဟုတ်ပြီ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ်ထားရတယ်၊ အားမနာနဲ့ ခြေဆန့်ပြီးထိုင်. . ခြေနှစ်ဖက်ကို ပူးထားလက်အုပ်ချထား. . ဟုတ်ပြီ”

ဆရာမကြီးက ဘုရားရှင်ဘက် လက်အုပ်ချလိုက်ပြီးမှ. . .

“ကဲ. . အာယုအသက် သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိ စနေသား ဖြစ်သူ မောင်ထက်ပိုင်၏ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးကို ဆရာမကြီးကို အပ်ပါသလား”

“အပ်ပါတယ် ဆရာမကြီး”

“ကောင်းပြီ ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်၊ သံဃာဂုဏ်၊ မာတာပိတုဂုဏ်၊ အာစရိယဂုဏ်တော်တို့နှင့်တကွ ဘိုးတော်သကြားမင်းလောကပါလနတ်မင်းကြီးလေးပါးနှင့်တကွ ထွက်ရပ်ပေါက် သိဒ္ဓိရှင် မဟိဒ္ဓိရှင်၊ ပေါက်ဆရာကြီးများ၏ အာစက် လျှာစက် သိဒ္ဓိစက်များကြောင့်.”

ဆရာမကြီး၏ အသံက ဘုရားခန်းထဲဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်

နေ၏။ ငှာန်ကရိုဏ်းကျကျ၊ မာန်ပါပါ ဟန်ပါပါရွတ်ဆိုနေသည်။
ဆရာမကြီးသည် အင်းများ စီရင်ရေးဆွဲထားသော သစ်
သားခါးမြှောင်လေး တစ်ချောင်းထုတ်၍ မန္တာန်များ မန်းမှုတ်နေပြန်
သည်။

ထို့နောက် ထိုသစ်သားခါးဖြင့် ထက်ပိုင်၏ ဦးခေါင်းငယ်ထိပ်
မှ ခြေဖျားအထိ တဒုတ်ဒုတ်ခုတ်၍ ဆွဲချနေ၏။ ဥုံ . . ဥုံ . . ဟူ၍
မန္တာန်ရွတ်သံကမူ ပြတ်တောက်သွားခြင်းမရှိ။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ဆရာမကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နတ်ပူး
သကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို လရိပ်ပြာတို့ သတိထားမိ
ကြသည်။ ထို့အတူ မျက်စိမှတ်၍ လက်အုပ်ချီကာ ခြေနှစ်ဖက်ကို
ဆန့်တန်းထိုင်နေသော ထက်ပိုင်မှာလည်း ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ တုန်
ခါနေသည်ကို တွေ့နေကြရသည်။

“သမီးတို့အိမ်မှာ သံပုရာသီး ရှိလားကွဲ့”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဆရာမကြီး”

“အေး . . နှစ်ခြမ်းခြမ်းပြီး ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမကြီးက ဆေးကုသပေးသော သစ်သားခါးမြှောင်ပေါ်
သို့ သံပုရာသီးစိတ်ကို ညှစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ရှူးဖြင့်
သုတ်ပြီးမှ အဆိုပါခါးကို ကတ္တီပါအိပ်လေးထဲသို့ တရိုတသေပြန်
ထည့်လိုက်သည်။

“စက်ကြိုးတွေ အကုန်ဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် . . နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေသလိုပဲ . . ၊ မါးက ပြန်ပြန်ကန်နေတယ်၊ အမှောင့်စွမ်းအားက တော်တော်ကြီးတာပဲ”

ဆရာမကြီးက တစ်ယောက်တည်း သူ့ဘာသာပြောနေသလို ခပ်ညည်းညည်းဆိုရင်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ တဆက်တည်းမှာ ရွှေရောင်အလိပ်လေးတစ်ခုကို ပိုးကြီးအနီဖြင့် ထိုး၍ လက်ဖွဲ့ပြုလုပ်နေပြန်သည်။

“ဒီလက်ဖွဲ့ကို ကာယကံရှင်ရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားပေးရမယ်”

“ဟုတ်”

လရိပ်ပြာက ဆရာမကြီးလှမ်းပေးသော လက်ဖွဲ့ကိုယူ၍ ထက်ပိုင်၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် . .

“ဖြန်း . . ”

“အမေ့ . . ”

“ဟာ . . ”

လရိပ်ပြာ၏ လက်ဖွဲ့ကိုင်ထားသောလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြတ်ရိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သမီးလက်ကို လာပုတ်ထုတ်လိုက်သလိုပဲ”

လရိပ်ပြာက လက်ဖွဲ့ကိုပြန်ကောက်ရန်ပြုတော့ ဆရာမကြီးက တားမြစ်လိုက်သည်။

“မကောက်နဲ့တော့သမီး၊ သန့်တဲ့နေရာမှာသာ သွားစွန့်လိုက်တော့၊ ဒီလက်ဖွဲ့က ပြန်သုံးလို့မရတော့ဘူး၊ မအောင်တော့

ဘူး. . အနှောင့်ယှက်ခံလိုက်ရပြီ”

ဆရာမကြီးက စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ထက်ပိုင်ဘက်လှည့်ကာ. .

“မင်း လက်ဝါးဖြန့်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့ထုတ်လိုက်. . ”

ဆရာမကြီးက ထက်ပိုင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပူးကိုင်လိုက်ကာ. . ခေတ္တမျှငြိမ်သွား၏။ သိပ်မကြာလိုက် ဆရာမကြီးကိုယ်ထဲသို့ တစ်ခုခု ပူးဝင်လာသလို တုန်ခါလာသည်။

သို့သော် လက်ကတော့ ဆုတ်ထားမြဲဖြစ်သည်။ ထက်ပိုင်ကြည့်နေရင်းက ဆရာမကြီးမျက်နှာမှာ ဇနီးသည် သက်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ထို့နောက် ငိုသံပါကြီးနှင့်. .

“မောင်. . သက်တို့ သားအမိကို လာကယ်ပါအုံး”

ထိထားသော လက်ဖဝါးနှစ်ခုကြားမှ အငွေ့များ ထွက်လာလေပြီ။ ဆရာမကြီးအဖြစ် ပြန်ပြောင်းသွားချိန်တွင်တော့. .

“အား. . ”

ဆရာမကြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်ခံရသလို အစင်းရာများ ထင်လာလေတော့သည်။

“အား. . ”

ထိုသို့အော်ရိုင်း ဆရာမကြီး နောက်သို့ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ကျွတ်. . ကျွတ်. . ”

အားယူပြန်ထလာသော ဆရာမကြီးက. . လာတုန်းက ပါထားခဲ့သော လက်ဆွဲအိတ်အကြီးကြီးကို ဆွဲယူကာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို

ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအရာက အီဂျာဘုတ် (Ouija Board) ဟုခေါ်သော ဘုတ်ပြားတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုဘုတ်ပြားကို ထက်ပိုင်ရှေ့ချကာ . .

“ယခု မောင်ထက်ပိုင်အား နှောင့်ယှက်နေကြသော . . မကောင်းဆိုဝါးများအားလုံး လာပြောနိုင်တယ်”

ထိုစဉ် အီဂျာဘုတ်ပြားကြီး လှုပ်လာလေတော့သည်။ ဘုတ်ပြားပေါ်က ကျောက်တုံးလေး . . စာလုံးတွေဆီ သူ့အလိုလို ရွေ့သွားကာ အရင်ဝင်လာသူက ပြောလေသည်။

ငိုသံပါကြီးနှင့် . .

“သက်တို့သားအမိနှစ်ယောက် ရောက်နေတဲ့နေရာက သိပ်မှောင်တာပဲ၊ မှောင်မိုက်ရုံတင်မကဘူး အတွင်းလှိုက်ပြီး ပူလောင်ခြင်းမျိုးတွေ ခံစားနေရတယ်”

အီဂျာဘုတ်တွင် ဝင်လာသူက သူ၏ခံစားချက်များကို ပြောပြနေလေသည်။

“သက်တို့သားအမိ အရင်ဘဝက ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့လည်း မသိဘူး အကုသိုလ်အပြစ်ပေးတာ ခံနေရပြီနဲ့တူတယ်”

“သက်ရယ်”

ထက်ပိုင် စာလုံးများကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်စီးကျလာတော့သည်။

“သက်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် မောင့်ဆီကို မနည်းရောက်အောင် လာခဲ့ရတာ . . ၊ သက်တို့ ဝိညာဉ်တံခါးဝကို ဖြတ်လို့မရဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေတယ် မောင်၊ ဝိညာဉ်တံခါးဝမှာ ကယ်ကြပါလို့ အော်နေတဲ့ နီနီရဲ့ရဲ့ အကောင်တွေလည်း အများကြီးပဲ. . ၊ သက်မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ သူတို့က ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ၊

သူတို့ သက်တို့သားအမိကို လိုက်ဆွဲနေတယ်၊ ကယ်ပါအုံး မောင်ရယ်၊ အမလေး. . လာနေကြပြီ. . သက်တို့ဒီဘဝက လွတ်မြောက်နိုင်ပါတော့မလား”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် အခန်းထဲ ထက်ပိုင်၏ငိုသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သက်. . သက်လား. . သက်ရှိရင် တခုခုကိုယ့်ကိုလုပ်ပြပါလားကွာ”

ထိုစကားအပြီး အခန်းထဲ အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ရုတ်တရက်. .

“ဒုန်း”

ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ အလိုလိုနေရင်း လဲကျသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် အီဂျာဘုတ်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးလေးရွေ့သွားတာ. .

“သက် အမြန်သွားမှရတော့မယ်. . သူတို့လာနေကြပြီ”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ. . ”

“န. . နဂါးတွေ”

ကျောက်တုံးလေး ရပ်သွားလေပြီ။

“ဒီဘုတ်ပြားကို အိမ်အပြင် ခနထုတ်ထားလိုက်.

ဆရာမကြီး လှမ်းပေးသောဘုတ်ပြားကို လရိပ်ပြာ လှမ်းယူ

ပြီး အိမ်အပြင် ထုတ်ထားလိုက်ရသည်။

“အနှောင့်ယှက်က သိပ်ကြီးနေပြီ၊ ဒင်းတို့အဆင့်က မသေးဘူး၊ သမီးတို့ကို အဘတစ်ယောက်ဆီ လွှဲပေးရတော့မယ်၊ ဆရာမရဲ့ ဆရာဆိုလည်း မမှားဘူး၊ အဲဒီအဘက အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ”

“တောင်တွင်းကြီးနားက ရွာတစ်ရွာမှာ မထင်မရှားနေတယ်၊ ဒီပညာနဲ့လည်း စီးပွားမရှာဘူး၊ ဒီလိုပညာတွေ တတ်တယ်လို့လဲ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် လူရွယ်တွေလို သန်တုန်း.. မြန်တုန်း.. ကျန်းမာတုန်းပဲ.. ။

လိပ်စာလမ်းညွှန်အတိအကျနဲ့ စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်၊ သားတို့ရောက်အောင်သွားပါ၊ ဆရာမရဲ့ ရင်ထိုးလေးပါ ငွေလိုက်မယ်၊ အဘကို ပြလိုက်.. သူ ကူညီလိမ့်မယ်၊ သူ့နာမည်က ဦးဒေဝတဲ့”

အခန်း (၁၆)

ရာ

သိဥတုသာယာသော မနက်စောစောမှာပင် ခရီးစထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ တောင်တွင်းကြီးသို့ ညနေစောင်းလောက်မှရောက်သည်။ မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း ဦးဒေဝအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှာ ရေနံချေးသုတ်ထားသော ခြေတံရှည် ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်၏။ ခြံပတ်လည်တဝိုက်တွင် အရိပ်ရ အပင်ကြီးများက ပတ်

လည်ဝိုင်းကာထား၍ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ဖွာ
ခွိုက်ရင်း ကျမ်းစာအုပ်အဟောင်းတစ်အုပ်အား စိတ်ဝင်တစား ဖတ်
နေသော ဦးဒေဝကို အခန့်သားတွေ့ရသည်။

“ဘယ်သူတွေ့များလဲ. . .”

ထက်ပိုင်နှင့် လရိပ်ပြာက ဦးဒေဝဆိုသူကို လက်အုပ်ချီကာ
ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

ဆရာမကြီးပေးလိုက်သော ရင်ထိုးနှင့် စာတစ်စောင်ကို တရို
တသေ ပေးလိုက်သည်။ ဦးဒေဝသည် စာကိုသေချာစွာဖတ်ပြီး
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ၏။

“အင်း. . . မောင်ရင့်အဖြစ်က အံ့ဩစရာပါလား၊ ဝိညာဉ်
လောကဆိုတာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးလှပါတယ်”

“အဘ. . . သမီးအစ်ကို ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ပျောက်
အောင်ကုပေးလို့ရပါသလား”

လရိပ်ပြာက လိုရင်းကို မကွယ်မဝှက်မေးလိုက်ရာ ဦးဒေဝ
က တစ်ချက်မျှစဉ်းစားပြီးနောက်. . . .

“ကုပေးနိုင်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်. . . အဘတစ်
ယောက်တည်းနဲ့ မရဘူး. . . ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှာ. . .”

ဦးဒေဝက ထက်ပိုင်လက်တွင်ဝတ်ထားသော လက်စွမ်းကို
ကြည့်ကာ. . .

“မောင်ရင့် မသေသေးတာ ဒီလက်စွမ်းကြောင့်ပဲ၊ မောင်ရင့်

ဝတ်ထားတာ ခိုးခိုးလက်စွပ်မဟုတ်ဘူး၊ အဂ္ဂိမုခ နဂါးအမြူတေပဲကွ၊
မင်းရောက်လာတာလဲ အတော်ပဲ မင်းအတွက်က အချိန်သိပ် မကျန်
တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ခန္ဓာကို မင်းရဲ့ဝိညာဉ်က ခွာနေပြီလေ”

ထက်ပိုင် ခေါင်းသာညိမ့်ပြလိုက်ရသည်။

“အဘ ကယ်ပေးရမှာ အသက်သုံးချောင်း ဖြစ်နေတယ် . .
မင်းရယ် . . ၊ သေသွားတဲ့ မင်းမိန်းမနဲ့ သမီးလေးရယ်”

“ဗျာ . . ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သမီးလေး”

“ဟုတ်တယ် . . ဒီလက်စွပ်ကြောင့်ပဲ ဘဝမကူးနိုင်ဘူး ဖြစ်
နေတာပေါ့၊ ဆိုလိုတာက ဝိညာဉ်တံခါးဝကို သူတို့ ဖြတ်လို့မရဘူး
ဖြစ်နေတယ်၊ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတာကြောင့် မင်း
ကို အကူအညီလာတောင်းနေတာပေါ့၊ မောင်ရင် . . ဒီလက်စွပ်ကို
ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

“ဗိဿနိုးမြိုးဟောင်း တူးစဉ်ကပါ”

ဦးဒေဝ ဆေးတံကို မီးညှိရှိက်ဖွာလိုက်ရင်း . .

“ဗိဿနိုးမြိုးဟောင်းရှိတဲ့ ဒီတောင်တွင်းကြီးမြို့ကို ရှေးက
အရံမြို့ (၁၃)မြို့နဲ့ ဝန်းရံထားတယ်၊ မင်းတို့ဗဟုတုတရအောင် အဘ
ပြောပြမယ်”

(၁) ငမင်မြို့ (မြို့အရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၏။
ယခုနတ်ဝှက်ထား၍ မတွေ့နိုင်ပါ။)

(၂) စစ်တားမြို့ (မြို့တောင်ဘက်တွင်ရှိ၏။
လူနေနည်းပါးသည်။)

(၃) ဗိဿနိုးမြို့ (မြို့အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၏။

မြို့ပျက်ဖြစ်ပြီး လူမနေပါ)

(၄) လူလင်မြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး လူနေသည်။)

(၅) နတ်မောက်မြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေသည်။)

(၆) မြို့သစ်မြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေသည်။)

(၇) ရန်ကာမြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေသည်။)

(၈) ပတ္တနဂိုရ်မြို့ (မြို့အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေသည်။)

(၉) ဝါးနွယ်ကုန်းမြို့ (မြို့အရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေသည်။)

(၁၀) တောင်ခွင်းမြို့ (မြို့အနောက်ဘက်တွင်ရှိ၍

လူနေနည်းပါးသည်။)

(၁၁) ပင်းမြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍ လူနေနည်းပါးသည်။)

(၁၂) ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍

လူစည်ကားဖွံ့ဖြိုးသည်။)

(၁၃) ပုပွားမြို့ (မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိ၍

လူအသင့်အတင့်ရှိသည်။)

“အဲဒီထဲက ‘ငမင်မြို့’ ဆိုတာဟာ နတ်ဂှက်ထားလို့ လူမတွေ့နိုင်ဘူး၊ ဆိုလိုတာက မရှိဘူးမဟုတ်ဘူး. . ရှိနေတယ်၊ သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလက်ရှိအချိန်မှာတော့ ဒီမြို့ဟာ လူမနေတဲ့ မြို့ပျက်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီမြို့ပျက်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီဂူကြီးက ဝိညာဉ်တံခါးဝပဲ မောင်ရင်၊

တစ်ခုရှိတာက. . အဲဒီ ကျောက်ဂူကြီးအနားမှာ ရွာပျက်ကြီးတစ်ရွာရှိတယ်၊ အဲဒီရွာက လောင်မီးကျလို့ တစ်ရွာလုံး သေသွားကြတဲ့ရွာ၊ သူတို့အားလုံးက ဒီဝိညာဉ်တံခါးဝကို စောင့်ရှောက်

နေကြတာ. . ၊ သူတို့က တစ်ကိုယ်လုံးမီးလောင်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ဆို
တော့ ငရဲသားတွေနဲ့ သွားဆင်နေတယ်”

ထက်ပိုင် နားထောင်ရင်း ခေါင်းတည့်မ့်ည့်မ့်ဖြင့်. .

“သိပြီ. . သိပြီ. . သူတို့ကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ်”

“မြင်ဖူးမှာပေါ့. . သူတို့အားလုံးလည်း ကျွတ်လွတ်ချင်နေ
ကြပြီလေ. . ”

ဦးဒေဝ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း. .

“မင်း ဒီအမြူတေလက်စွပ်ကို ကျောက်ဂူထဲမှာ ပြန်ထား
ရလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ဝိညာဉ်က မင်းရဲ့ခန္ဓာကို ပြန်ကပ်သွား
လိမ့်မယ်. . ၊ ပြီးတော့ မင်းမိန်းမနဲ့ မင်းရဲ့သမီးလေး. . နောက်ပြီး
ကျွတ်တမ်းဝင်ချင်နေတဲ့ တစ်ရွာလုံး မင်းကို စောင့်နေကြတယ်၊
မင်းကုသိုလ်တွေ အများကြီးရမှာပါကွာ၊

အခုလောလောဆယ် မင်းကိုပြောချင်တာက မင်းရဲ့မျက်
နှာကို ဟောဟိုမှာချိတ်ထားတဲ့မှန်မှာ သွားကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်ခုခုကို
မင်း သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဗျာ! . . ”

လရိပ်ပြာက သူ့ကိုတွဲထူပေး၍ ထက်ပိုင်လည်း မှန်ရှေ့သွား
ရပ်ကာ သူ့ရုပ်ကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာက လူသေကောင်မျက်နှာလို ဖြစ်နေ၏။

မျက်နှာကိုင်ကြည့်တော့လည်း အသားအရည်က တင်းဟင်း
ရင်းရင်းမရှိတော့. . ၊ အသားလွှာများသည် ခြောက်ကပ်အေးစက်၍

www.burmeseclassic.com

အဘကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ရွာလုံးသေဆုံးရတဲ့ အဓိကတရားခံဟာ အဘပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘတစ်ယောက်တည်းမသေဘဲ လွတ်မြောက် ခဲ့ရတယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဝိညာဉ်တွေဟာ သူတို့ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်အတိုင်း ဘုံဘဝသစ်မှာ ခံစားစံစားကြရတယ်၊ တချို့က လည်း ချက်ချင်း၊ တချို့ကလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ ဘုံ အသစ်ကိုမရောက်ဘဲ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ တဝဲဝဲလည် ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဒါလည်း ဝဋ်ကြွေးဒုက္ခတစ်မျိုးပဲပေါ့၊ ဒီလိုဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သူတွေဟာ နေရာတစ်ခုကို မလွဲမသွေ သွားကြရတယ်၊ ဒီနေရာကို ရောက်အောင်ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ မိမိသွားလိုရာကို သွား နိုင်လာနိုင်ကြတယ်”

“ဒါ ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ အဘ”

“အဲဒါ ဝိညာဉ်တံခါးဝပေါ့ကွယ်”

“ဗျာ! . . ဝိညာဉ်တံခါးဝ”

“ဟုတ်တယ် ဝိညာဉ်တံခါးဝဆိုတာ ဝိညာဉ်တွေအားလုံး အတွက် အရေးပါတဲ့နေရာ၊ မလွဲမသွေ ကျော်ဖြတ်ရတဲ့နေရာပဲ၊ သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေအလိုက် အုပ်စိုးတဲ့ နတ်မင်းတွေက သတ်မှတ် ပေးထားတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့၊ လူသားတွေနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး”

“ဒီဝိညာဉ်တံခါးဝက ဘယ်လိုနေရာတွေမှာ ရှိတတ်သလဲ အဘ”

လရိပ်ပြာ သိချင်ဇောနှင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် နယ်တိုင်းမှာရှိတယ်၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်
မင်းကြီးလေးပါးက ချမှတ်ပေးထားပြီးသား၊ အခုဒီတောင်တွင်းကြီး
ခရိုင်တဝိုက်မှာတော့ ဝိညာဉ်တံခါးဝဟာ.. အခု ဆရာပြောတဲ့
အသူရကယ်ဘုံရွာကြီးဘေးနားက ကျောက်ဂူကြီးပဲ၊ အဲဒီဝိညာဉ်
တံခါးဝကိုတော့ မင်းက ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ အရင်ဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ!.. ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့”

အခန်း (၁၇)

“အ ရေးကြီးဆုံးက စိတ်ကိုစုစည်းထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ပဲ၊ သမာဓိတည်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကိုအတည်ငြိမ်ဆုံးထားနိုင်တာပဲ။ တစ်ခုမှတ်ထားရမှာက လိပ်ပြာလွင့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိညာဉ်ခွာမယ်၊ နာမ်ခွာမယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဆိတ်ငြိမ်ရာမှာနေပြီး တကိုယ်လုံးက အကြောတွေကို နောက်ဆုံးအဆင့်အထိ လျော့ချတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းကို အရင်လုပ်ရမယ်။ တကိုယ်လုံး အကြောတွေလျှော့နေမှ လိပ်ပြာခန္ဓာက ထွက်လို့လွယ်ကူမှာကို မမေ့နဲ့၊ ပြီးတော့မှ စိတ်နဲ့ပဲ နှိုးဆွပေးရ

www.burmeseclassic.com

မယ်၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နှိုးဆွရမှာနော်၊ စိတ်စွမ်းအား သမာဓိ
ကောင်းတဲ့ သူတွေကတော့ အချိန်တိုအတွင်း လုပ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်၊
အဲသလို လိပ်ပြာခန္ဓာထွက်လာရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ဇီဝကမ္မ
လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ဘူး . . ”

“ဒါဆို သေနေတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ အဘရဲ့”

“သေချာတာပေါ့ . . သေနေတာပါပဲ၊ ခန္ဓာမှာ ဝိညာဉ်မှ
မရှိတော့ပဲကိုး၊ အရေးကြီးတာက သတ်မှတ်အချိန်အတွင်း မူလခန္ဓာ
ကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့လိုတယ်၊ ပြန်မဝင်နိုင်ရင် တကယ်သေတာပဲ
ကွဲ့”

“ဘယ်လိုအခြေနေမှာ ပြန်မဝင်နိုင်တာမျိုး ဖြစ်တတ်သလဲ
အဘ”

သူ့အတွက် အသက်တမျှအရေးကြီးသောကြောင့် ထက်ပိုင်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မူလခန္ဓာရဲ့ချက်ကနေ ငွေကြီးမျှင်လေးတစ်ခုဟာ လိပ်ပြာ
ခန္ဓာကို ဆက်သွယ်ထားတယ်၊ နူးညံ့လွန်းအားကြီးလို့ ဒီကြိုးကို မြင်
ဖို့ခဲယဉ်းတယ်၊ ဒီကြိုးဟာ ဘယ်လောက်ရှည်သလဲဆိုရင် အတိုင်း
အဆမရှိဘဲ ရှည်ချင်သလောက်ရှည်နိုင်တယ်၊

အနှောင့်ယှက်တစ်ခုကြောင့် ဒီကြိုးပြတ်သွားရင် မူလခန္ဓာ
ထဲ ဝိညာဉ်ပြန်မဝင်နိုင်တော့ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က ကြွင်းတစ်
ရစ်ခဲ့တဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို တကယ်သေပြီအထင်နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ထဲ
ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ရင် ဝိညာဉ်ပြန်ဝင်ဖို့ ခက်သွားရော၊

ဒါကြောင့် ရှေးကဆရာကြီးတွေဟာ လျှို့ဝှက်လုံခြုံတဲ့နေရာ

မှာ သစ္စာရှိတဲ့တပည့်တွေကို စောင့်ခိုင်းကြတယ်။ ပြီးမှ ဝိညာဉ်လွင့်ကြတယ်။ ပြောရရင် အိန္ဒိယဆားတွေ ဝိညာဉ်လွင့်တာထက် တိဗက်ကလားမားတွေက သာတယ်။ တိဗက်ကလားမားတွေထက် အီဂျစ်က ဖကီးတွေက ပိုသာတယ်။ သူတို့က နှစ်နဲ့ချီပြီး ဝိညာဉ်လွင့်နိုင်ကြတယ်”

ထိုနောက်တွင်တော့ ဦးဒေဝသည် ထက်ပိုင်အား ဝိညာဉ်လွင့်ခြင်းကို လက်တွေ့အနီးကပ်သင်ကြားပို့ချလေတော့သည်။

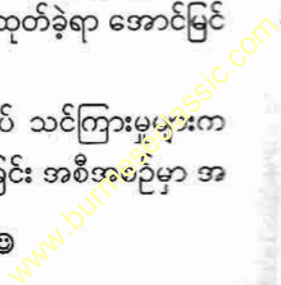
မှတ်ချက်။ ။ အန္တရာယ်များသော ကိစ္စဖြစ်ပါ၍ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုရန်၊ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဆရာသမား၏ အနီးကပ် ညွှန်ကြားမှုမပါဘဲ မပြုလုပ်ကြရန် သတိပေးအပ်ပါသည်။ အခန့်မသင့်က အသက်အန္တရာယ် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါသည်။

စိတ်ဝင်စားသူများသည် 'James M Maintok' ရေးသားသော *Your Body* စာအုပ်၌ လေ့လာနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် “အင်္ဂလန်အောက်စဖို့ဒ် ရုပ်နာမ်သုတေသနအဖွဲ့ 'Institute of Psycho-Physical Research' စာစောင်များ၌ လေ့လာနိုင်ပါကြောင်း။ ။

(စာရေးသူ)

ပင်ကိုယ်ပါရမီအခံရှိသူလည်းဖြစ်နေ၍ အခက်အခဲဒုက္ခများမှ လွတ်မြောက်လိုစိတ် ပြင်းထန်နေသော ထက်ပိုင်မှာ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ ဇွဲလုံးလကြီးစွာဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရာ အောင်မြင်သောအဆင့်ကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

စွယ်စုံပါရမီရှင် ဦးဒေဝ၏ အနီးကပ် သင်ကြားမှုများကလည်း ရှိနေပြန်ရာ ထက်ပိုင်၏ ဝိညာဉ်လွင့်ခြင်း အစီအမံမှာ အ

ချိန်တိုအတွင်း လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

“ကဲ. . မောင်ထက်ပိုင် ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ လုံလောက်ပါပြီ၊ ဒီတော့ ဝိညာဉ်တံခါးဝကို အရောက်သွားဖို့ ပြင်ပေတော့”

ဦးဒေဝကိုယ်တိုင် အနားမှာထိုင်ပေးနေ၍ ထက်ပိုင်လည်း ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်လျက် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို အာရုံစိုက်၍ သတိကပ်ကာ ရှုရှိုက်၏။ စိတ်ကူးအတွေးမှန်သမျှကို မောင်းထုတ်ပစ်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်ရန် ကြိုးစားကာ သမာဓိကို တည်ထောင်တော့သည်။

“ကဲ. . အခုချိန်ကစပြီး ဤစနေသား မောင်ထက်ပိုင်၏ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံးကို ကာယကံရှင်ကသာ ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ခန္ဓာကို မည်သည့်နာမ်လောကသား ပရလောကသားကမှ နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ပူးကပ်ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုရ”

ဦးဒေဝက ထက်ပိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်အား လုံခြုံစိတ်ချစေရန် အတွက် အမိန့်တော်ပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် သမာဓိ တည်နေပြီဖြစ်သော ထက်ပိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့သွားလေပြီ။

အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်ခြင်းပင် မသိသာတော့. .

ထိုအခြေအနေအတိုင်း ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ. .

ထက်ပိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ခုမှာ မူလရုပ်ခန္ဓာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ခုမှာ ထက်ပိုင်၏ လိပ်ပြာခန္ဓာ(ဝါ) ဝိညာဉ်ခန္ဓာပင်ဖြစ်သည်။

ခွဲခြားမရအောင်တူသော ဝိညာဉ်ခန္ဓာသည် ညင်သာစွာ ရွှေ့မျော့နေပြီးမှ အိမ်အပြင်သို့ စီးမျောလွင့်ပျံထွက်သွားလေတော့

www.burmeseclassic.com

သည်။ ရုပ်မပါသော ခန္ဓာဖြစ်၍လည်း အလွန်လျှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ သွားနိုင်သည်။ လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းထက် သာပေသည်။

ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝိညာဉ် လွင့်လာခဲ့ရာ စမ်းချောင်းတစ်ခုအလွန်၌ ကြီးမားသော ညောင်ပင် ကြီးတစ်ပင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ညောင်ပင်အကျော်တွင် ရွာပျက်ကြီး . .

ထိုရွာပျက်ကြီးထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားသဏ္ဍာန်များကို သူ တွေ့နေရသည်။ သစ်ပင်များ၊ တောင်ကုန်းများ၊ မြေစိုင်ခဲများက လည်း မီးသင့်ထားသကဲ့သို့ . .

ထိုစဉ် . . .

“အူး . . ဂရား . . အီး . . ဝူး”

သွေးပျက်ဖွယ် အော်ညည်းသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရ သည်။ အသံနှင့်အတူ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိသော ပုံမကျပန်းမကျ လူများက နေရာအနှံ့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူဟုပြောရခက်သော အကောင်များအားလုံးသည် မီး လောင်ထားသကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းခံထားရဟန်တူကာ အပေါ်ယံ အရေပြားများ ကွာကျနေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် တွင်းအနက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ တွင်းမှာ နက်လွန်း၍ အနက်ကိုခန့်မှန်းရန်ပင် ခက်ခဲလှ ပေသည်။ သို့သော် . . တွင်းအောက်ခြေ၌ တဟုန်းဟုန်း တောက် လောင်နေသော မီးပုံကြီးတစ်ခု ရှိနေကြောင်းကိုတော့ သိသာလှပေ သည်။

www.burmeseclassic.com

မီးအရှိန်မည်မျှ ပြင်းထန်သည်ကိုတော့ မသိပါ။ သို့သော် အပေါ်တွင်းဝအထိပင် မီးအပူရှိန် လာဟပ်နေသည်ကို ထောက်၍ အတွင်း၌ တဟုန်းဟုန်း၊ တဝုန်းဝုန်း တောက်လောင်နေသောမီးမှာ အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှကြောင်းကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ဘာတွင်းကြီးလဲ. . .

ငရဲတွင်းလား၊ နဂါးခံတွင်းလားဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိ. . .

ဆက်လျှောက်လာရာ. . ကြီးမားသော ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့၏။ ဂူဝင်ပေါက်သည် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိပေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုကျောက်ဂူကြီး၏ ကျောက်သားများသည် အရောင်ထွက်သော သလင်းပျောက်များ ဖြစ်နေကြသလို ကျောက်ဂူကြီးထဲမှလည်း ရောင်စဉ်တန်းများ လျှံထွက်နေလေသည်။

ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် မည်သို့သောအရာများ ရှိနေမည်ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ဝင်ရန်ပြင်စဉ်. .

“မောင်ထက်ပိုင် ပြန်လာခဲ့တော့. . ၊ အထဲဝင်ဖို့ မလိုသေး

ဘူး”

အခန်း (၁၈)

“တော်တယ်... မင်း ပထမအဆင့်ကို ကျော်
ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီ”

ဦးဒေဝက ထက်ပိုင်အား ဂုဏ်ယူစွာကြည့်ရင်း ချီးကျူး
စကားဆို၏။ သူသည် ထက်ပိုင်၏ဝိညာဉ် ခွဲသွားချိန်၌ ကြွင်းကျန်
သော ရုပ်ခန္ဓာအား ပရလောကသားများ မနှောင့်ယှက်နိုင်ရန် စောင့်
ကြပ်ပေးနေခဲ့သည်။

ထိုအတူ အသက်ဝိညာဉ်ဆက်ထားသော ငွေကြိုးမျှင်၏

အရောင်စွမ်းအားကိုလည်း ကြည့်နေရသည်။ ထိုငွေကြိုးမျှင်ကို လူသာမန်တို့၏ မံသစက္ခုဖြင့် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဒေဝသည် ဒေဝစက္ခုဆေးတော်ကြီးကို မျက်စိတွင်ကွင်း၍ ကြည့် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဒေဝစက္ခုဆေးတော်ကြီးကို လူသားတို့၏မျက်စိတွင် ကွင်းပါက ဆယ့်ငါးမိနစ်ထက် ပို၍မရ။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန် ပမာဏကျော်လွန်ခဲ့သော် အသုံးပြုသူ၏ မျက်ကြည်လွှာတို့ လောင် ကျွမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မမြင်နိုင်သည့် မျက်ကန်း ဘဝကို ရောက်သွားရပေလိမ့်မည်။ ဆေးအရှိန်ဒဏ်ကို လူသား တို့၏ရုပ်ခန္ဓာက ခံနိုင်စွမ်းမရှိသည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။

ဝိညာဉ်လွှင့်ခြင်း ပညာရပ်၌ ဝါစဉ်နုသေးသော ထက်ပိုင် မှာ အချိန်အကန့်သတ် ရှိနေသည်။ ရုပ်ခန္ဓာ ချက်မှထွက်သော ငွေကြိုးမျှင်သည် တစထက်တစ အရောင်မှိန်လာလိမ့်မည်။ စူးစူး လင်းလက်သော အနေအထားမှ အားကုန်ခမ်းလာသည့်နွယ် အ ရောင်ကျလာသည်။ ဒါကို သတိမပြုမိဘဲ ပြန်ရောက်မလာပါက ငွေကြိုးမျှင်လည်း ပြတ်တောက်သွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဝိညာဉ် သည် မူလခန္ဓာသို့ ပြန်ဝင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ခန္ဓာသေဆုံးခြင်းဘဝ ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဒေဝက မနောတိုး၍ ထက်ပိုင်ကို ပြန်ခေါ် ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီဒေဝစက္ခုဆေးတော်ကြီးက စောစောကပြောခဲ့သလို ဆယ့်ငါးမိနစ်အထိပဲ သုံးခွင့်ရှိတယ်။ ဒီထက်ကျော်သွားရင် ဒုက္ခ

ရောက်ပြီ၊ မျက်စိကန်းပြီကွဲ့ အသုံးပြုပြီးရင် ပြန်ဖျက်ရမယ့်ဆေးက
ဗောဓိညောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်သွားတဲ့အမြစ်ကို မိမိလက်ခလယ်နဲ့
လက်တဆစ်ဖြတ်ယူ နဲ့သာငါးပါးရေနဲ့ရော၊ ဒီဆေးနဲ့ ပြန်ဖျက်ရ
တယ်၊ ဒီဆေးတော်ကို မျက်စိကွင်းကြည့်လျှင် ပရလောကသားတွေ
ကို မြင်ရတယ်”

“သီလလုံတဲ့သူဆိုရင် မြေအောက်က ပိုင်ရှင်မဲ့ရတနာပစ္စည်း
တွေကို မြင်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုက်ဆရာတွေလိုချင်တဲ့ဆေးတော်
ပေါ့၊ ဒီဗွစကျွဆိုတဲ့ နတ်မျက်စိအတိုင်း အရာရာမြင်ရတယ်၊ ဖြူးကွယ်
ထားတာမှန်သမျှ မြင်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း လောင်းကစား
သမားတွေလည်း လိုချင်ကြတယ်”

“ကဲ... အချိန်ကလည်း နည်းနေပြီ၊ မောင်ရင့်အတွက်
စုစုပေါင်းသုံးရက်ပဲ အချိန်ရှိတော့တယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီနေရာကို သွားဖို့
အမြန်စီစဉ်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ဒီခရီးကတော့ အန္တရာယ်များတယ် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့
ခရီးလည်းဖြစ်လေတော့ အဖက်ဖက်က ပြင်ဆင်ရလိမ့်မယ်၊ ထက်
ပိုင်ရဲ့ရုပ်ရောနာမ်ရော နှစ်ပါးစလုံး သွားရမှာဖြစ်လေတော့ ရုပ်နာမ်
နှစ်ပါးစောင့် သက်စောင့်ဆေးရုပ်ကို အမြန်စီရင်ရမယ်၊ ဒီဆေးရုပ်
မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီဆေးရုပ်စီရင်ဖို့ ခက်သလား အဘ”

“နှစ်နာရီလောက်ကြာမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးပါလား. . .”

၁၂၂ ဇေဝတာ

“အင်း.. လိုချင်တဲ့ သူရှိမှတော့ သင်ပေးရတာပေါ့။ ဆိုရိုး
ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ စည်ဆိုတာ.. တီးမှမြည်၏လို့.. ဟားဟား
ဟား.. ”

အခန်း (၁၉)

၆နက် နေရောင်ခြည်ပေါ်သည်နှင့် သူတို့ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ဆိုသည်က ဦးဒေဝ၊ ထက်ပိုင်၊ လရိပ်ပြာနှင့် မောင်သံချောင်းဆိုသော ဦးဒေဝတပည့်တို့ပင် ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ဦးတည်ရာကား ဝိညာဉ်တံခါးပေါက်ရှိသော ငမုဉ်ရွာသို့ ဖြစ်၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ လျှောက်ပြီးချိန်မှာဘောတောအုပ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျေးဇူးကံသာရကာတို့၏ အသံများ၊ တောကောင်ငယ်ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားသွား

လာသံများကို ကြားလာရသည်။ တောအရိပ်၊ တောအငွေ့မို့လည်း အေးစိမ့်သောအငွေ့သက်များကို စတင်ခံစားကြရသည်။

အရိပ်ကောင်းကာ သစ်ပင်ကြီးများစွာ ပေါက်နေသော တောင်ကမူတစ်ခုအနီးသို့အရောက်. . ဦးဒေဝက ထက်ပိုင်အား အထုပ်လေးတစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည်။

“ဘာများလဲအဘ”

“အကောင်းဆုံး မြွေဆိပ်ဖြေဆေးလေ၊ အခုလို တောထဲ တောင်ထဲသွားနေရင် သတိထားရဆုံးက မြွေတွေပဲ၊ ဒီအတွက် ဖြေဆေးကိုဆောင်ထားကြရတယ်”

“အဘ ဒီဆေးကို ဘယ်လိုများ ဖော်ထားတာလဲ”

“အဟက်ဟက်. . ဆေးနည်းက လွယ်ပါတယ်ကွာ. . ၊ စိန်ဆေး ကန့် ဝက်- ဒုတ် ဟင်း လက်. . တဲ့၊ ဒါအစွမ်းထက်တဲ့ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးပဲ၊ အရေးပေါ်အသက်ကယ်ဆေးဆိုလည်း မမှားဘူး”

“အဓိပ္ပါယ်က. . ဘာလဲ”

“စိန်ဆိုတာ စိန်နီမြင်းသွား၊ ဆေးဆိုတာက ဆေးဒန်း၊ ကန့်ကတော့ ကန့်အမှုန်ပါပဲ၊ ဝက်ဆိုတာက ဇဝက်သာကိုပြောတာ၊ ဒုတ်ဆိုတာကျတော့ ဒုတ္တာပေါ့၊ ဟင်းကတော့ ဟင်းရိုင်၊ လက်ဆိုတာက လက်ချား၊ ဒီဆေးအမယ်အားလုံးကို အညီအမျှ အလေးချိန်တူ အမှုန်ပြုပြီး ရောစပ်ပေါ့၊ မြွေကိုက်ခံရတာနဲ့ ရွေးစေ့ခန့်သောက် မြွေဆိပ်ပျယ်တယ်၊ အနာပေါ်လည်း. . နည်းနည်းဖြူးပေးပေါ့”

“မှတ်ထားပါမယ်”

“အိမ်း. . ဒီလိုပဲ၊ အမဲတံစို့ပင်က အရွက်ကိုကြိတ်သောက်”

အနာပေါ်အုံပေးရင်လည်း မြွေဆိပ်ကိုပျယ်စေတယ်။ တောထဲက သဘာဝဆေးပင်တွေပေါ့။ ဒီတောဒီတောင်ထဲသွားလာနေရသူတွေ အနေနဲ့ မလွဲမသွေ သိထားတတ်ထားသင့်တာပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ် သစ်ပင်အကွယ်မှ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်၍ ထက်ပိုင် လိုက်ကြည့်သည်။ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲတွေ့က အများကြီးဖြစ်လာသည်။

“ဟင်. . .”

တစ်ကိုယ်လုံးနီရဲကာ အရည်ခွံများလန်နေသော အသူ ရကယ်ရွာသားများ. . . ။ ဒါကို ထက်ပိုင်တစ်ယောက်တည်း မြင်နေ ရခြင်းဖြစ်သည်။

“သူတို့ကိုသွားမကြည့်နဲ့၊ သူတို့နားလည်း သွားမကပ်မိစေ နဲ့. . . ဒီကောင်တွေက အစွယ်တောင်ထွက်နေကြပြီ၊ တချိန်တုန်း တတော့ အဘတို့ရွာသားတွေပေါ့ကွာ၊ နဂါး အမျက်လွတ်နေတာ ဆိုလို့ အဘတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

ထို့နောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ ကြီးမားသော ညောင်ပင် ကြီးနား ရောက်လာကြသည်။ ထက်ပိုင်မော့ကြည့်တော့ ညောင်ပင် ပေါ်မှာ တွဲလောင်းကျနေသော အသူရကယ်သားတွေကအပြည့်. . .

“နေရောင်ထဲကပဲလျှောက်. . . အရိပ်ထဲကမလျှောက်နဲ့၊ သူတို့က နေရောင်ကိုကြောက်ကြတယ်”

ဦးဒေဝ သတိပေးစကားကြောင့် နေထိုးနေသည့် လမ်း ကြောင်းအတိုင်း သူလျှောက်ရသည်။ တစ်နေရာအရောက် သူတို့ အားလုံး၏ခြေထောက်များ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ထက်ပိုင်ကတော့ ထိုနေရာကို ကောင်းစွာသိနေသည်။

ဝိညာဉ်ခန္ဓာနှင့် လာခဲ့တုန်းကဖြစ်၏။ ထိုနေရာက အသူရကယ် ရွာပျက်ကြီးပင်တည်း။ လူသူတစ်ယောက်မှမရှိသလို ယိုယွင်းပျက်ဆီးနေသော တဲများကအပြည့်. .

“ဒီရွာကိုဖြတ်ပြီးရင် ဝိညာဉ်တံခါးပေါက်ရှိတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးဆီရောက်ပြီ”

ရွာလမ်းလေးအတိုင်း သူတို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက် အသူရကယ်သားတွေ သူ့ကိုဆီးကြိုနေ၏။

ဦးဒေဝက ထက်ပိုင်၏အနောက်မှကပ်လိုက်ကာ အရာရာကို သတိနှင့်စူးစမ်းနေသည်။

ထက်ပိုင်လျှောက်နေရင်း မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ အရိပ်ထဲသို့ လဲကျသွား၏။ ထိုစဉ်. . .

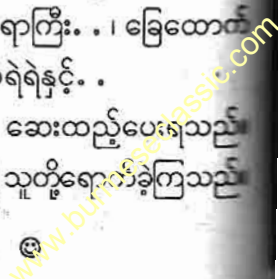
“ဂီး. . . ဂူး. . . ဂါး. . . ”

“အား. . . ”

သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲကြကုန်တော့သည်။ ခြေထောက်ကို ကိုက်သူကကိုက်၊ လက်မောင်းကို ဆွဲသူကဆွဲနှင့်. . . သူတို့အသားနှင့်ထိသော နေရာတိုင်း မီးခဲလိုပူလောင်သွား၏။

ဦးဒေဝ တုတ်တချောင်းနှင့် ဝင်ဝှေ့ကာ ထက်ပိုင်အား နေရောင်ထဲ ပြန်ဆွဲသွင်းရတော့သည်။ သို့သော် ထက်ပိုင်လက်မောင်းတွင် မည်းတူးနေသော လက်ငါးချောင်းအရာကြီး. . . ခြေထောက်တွင်လည်း ကိုက်ဖဲ့ခံထားရသဖြင့် သွေးသံရဲရဲနှင့်. . .

လရိပ်ပြာ အနားရောက်လာကာ ဆေးထည့်ပေးရသည်။ သို့နှင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ ကျောက်ဂူကြီးသို့ သူတို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အလုပ်စရမယ့် နေရာ တော့ရောက်ပြီ”

ဦးဒေဝက ထိုသို့ဆို၍ အားလုံးရပ်နားလိုက်ကြသည်။ အ သင့်ပါလာသော မြက်ဖျာများကိုထုတ်ခင်းကာ စတင်ပြင်ဆင်တော့ သည်။ ကျောက်ဂူကြီး ရှေ့တည့်တည့်မလှမ်းမကမ်းတွင် လူနှစ်ရပ် ခန့်ရှိသော ကျောက်တုန်းရှည်ကြီးတစ်တုံးရှိ၏။

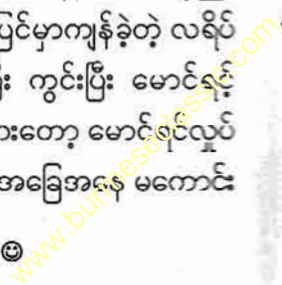
ထိုကျောက်တုံးရှေ့တွင် သူတို့အားလုံး နေရာယူလိုက်ကြ သည်။

“နေမွန်းတည့်တာနဲ့ နေရောင်ဟာ ငါတို့အခုထိုင်နေတဲ့ ကျောက်တုံးနောက်က ထိုးလိမ့်မယ်၊ နေကျသွားတာနဲ့ ကျောက်တုံး ရဲ့အရိပ်က ရှည်ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံး ဂူဝကို ကျောက်တုံး အရိပ်က ဖုံးအုပ်သွားမယ်... ဒီတော့မှ ဝိညာဉ်တံခါးဝကို ဖြတ်လို့ ရမှာ...”

ပြီးတော့... ဝိညာဉ်တံခါးဝအပေါ် ကျရောက်နေတဲ့နေ ရောင်ခြည်က အချိန်ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲကြာမယ်၊ နေရောင်ခြည်ပျောက် သွားတာနဲ့ ဝိညာဉ်တံခါးဝက ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူးလား အဘ”

“ဟုတ်တယ်... မောင်ရင်၊ ဒါကြောင့် အချိန်က အရေးကြီး တယ်လို့ပြောတာ၊ မင်းဝင်သွားတဲ့အချိန် အပြင်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ လရိပ် ပြာက မျက်လုံးကို ဒေဝစက္ခုဆေးတော်ကြီး ကွင်းပြီး မောင်ရင် နောက်ကို လိုက်ကြည့်နေမှာ၊ ဒီဆေးကွင်းထားတော့ မောင်ရင်လှုပ် ရှားတာတွေ သူအကုန်မြင်နေရလိမ့်မယ်၊ မင်းအခြေအနေ မကောင်း

ရင် သတိပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ အဘ မင်းကိုလာကူညီလို့ရတာပေါ့”

“အချိန်မကုန်အောင် သတိထားနေရမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မောင်ရင်က အာရုံတစ်ခုခုကို နစ်မျောနေလို့ အချိန်တွေကြာသွားရင် လရိပ်ပြာဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ လရိပ်ပြာက ဒီဆေးဒဏ်ကို ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ တောင့်ခံနိုင်မယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်ရင် သူ့မျက်လုံးကန်းပြီ၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်အပေါ်မှာပဲ အားလုံးမူတည်နေတယ်”

ထက်ပိုင်မှာ ရင်မောစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးလံစွာ ချလိုက်မိသည်။

“သံချောင်းရေ မြက်ဖျာပတ်ပတ်လည်မှာ ဖယောင်းတိုင်တွေထွန်းတော့. . .”

ဦးဒေဝက မြက်ဖျာပေါ် အားလုံးစုထိုင်စေပြီး ဤသို့ဆိုလေသည်။

“ဂူထဲဝင်မယ့်သူပဲ ဒုက္ခရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်က ဆရာတို့ကိုလည်း အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဆရာ ဒီဝိညာဉ်တံခါးရှေ့ကို အရင်က တခေါက်ရောက်ဖူးတယ်၊ မင်းလိုပဲ ဒီအင်္ဂါမုခ နဂါးအမြူတေကြောင့်ပေါ့၊ ငါကတော့. . . နဂါးကိုသတ်ခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးကြောင့်လို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့”

ပြောရင်း ဦးဒေဝ မျက်ရည်တွေဝဲဇာတ်လာသည်။

“လောင်မီးကျတဲ့အထဲမှာ ငါ့မိန်းမနဲ့ သမီးလေးလည်း သွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အခုထိ မကျွတ်လွတ်ကြသေးဘူး ဒီဝိညာဉ်တံခါးဝက ဖြတ်လို့မရဘူးဖြစ်နေကြတယ်၊

“သူတို့ မကျွတ်သေးတာသိတော့. . အဘ အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ ဒီတော့ တနယ်တကျေးက ညီမတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အဘတို့ ဒီကို ပထမဆုံး စရောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ အဘရဲ့ညီမကို ဒီဝိညာဉ်တံခါးကို ဖြတ်စေခဲ့တယ်၊ သေသွားတဲ့ မိန်းမနဲ့ သမီးလေးဝိညာဉ်ကို ရှာဖွေအတွက်ပါ”

“အဘစိတ်ထဲမှာ သူတို့ဒီဘဝကကျွတ်ဖို့ စိတ်ပြင်းပြနေခဲ့တယ်၊ ဝင်သွားတဲ့ အဘညီမ ထွက်မလာခင်လေးမှာပဲ ဝိညာဉ်တံခါးဝထဲက ခြေထောက်တစ်စုံထွက်လာတာကို အဘမြင်နေရတယ်။

တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်လာတော့ အဘသမီးလေး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကားလိုက်ပြီး. . အဘ ရင်ခွင်ထဲဝင်ဖို့ ပြေးလာနေတယ်။ အဘစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲ မလွတ်တမ်းတိုင်ထားရမယ့် ကိုယ်စောင့်ဝိဇ္ဇာဆေးရုပ်တုနှစ်ရုပ်ကို လက်ထဲက ထွတ်ချလိုက်ပြီး သမီးလေးကို ပြေးဖက်မိတယ်။

အဲဒီမှာ အဘညီမရဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ဝိညာဉ်တံခါးလည်း ပိတ်သွားတယ်လေ၊ ရင်ခွင်ထဲက သမီးလေးကိုကြည့်တော့ သမီးလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အသူရကယ်ဘုံသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါ. . အဘကိုလှည့်စားလိုက်တာ၊ ဒီအတွက် အဘညီမလေးရဲ့အသက်လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်. . ၊ ထက်ပိုင် ဝင်သွားပြီး အထဲက ဘယ်သူထွက်လာလား၊ ထမသွားဖို့ အဘမှာချင်ဘယ်ထိရှိပြာ”

လရိပ်ပြာ ခေါင်းညိမ့်ရင်း..

“စိတ်ချပါ အဘ”

ဦးဒေဝက သူ့အိတ်ထဲမှ အရုပ်နှစ်ရုပ်ကို နှိုက်ထုတ်လိုက်၏။ အရုပ်အရွယ်အစားက လက်တစ်ဆုပ်စာ အရွယ်ရှိ၏။

“ဒါ စောစောက အဘပြောတဲ့ ကိုယ်စောင့်ဝိဇ္ဇာဆေးရုပ်တုနှစ်ရုပ်ပေါ့၊ ဒီအရုပ်တွေက ဝိညာဉ်တံခါး အလွယ်တကူ ပြန်ပိတ်သွားအောင် ကာကွယ်ပေးသလို၊ အသူရကယ်ဘုံသားတွေ နှော့ကဲ့ယုက်အောင်လည်း ကာကွယ်ပေးတယ်၊ အထဲဝင်သွားတဲ့ သူကို နေကဲ့သို့ အလင်းရောင်ထိုးပေးပြီး ကာကွယ်ပေးတယ်”

ထိုအရုပ်နှစ်ရုပ်ကို မြက်ဖျာပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဗူးလေးတစ်ဗူးကို ထပ်ထုတ်ပြန်သည်။

“ဒါကတော့ ဒေဝစက္ခုဆေးတော်ကြီး၊ လရိပ်ပြာက ဒီဆေးအစွမ်းနဲ့ မောင်ရင့်ကို လှမ်းမြင်နေရလိမ့်မယ်”

ကျောက်ဂူကြီးရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ နေရောင်ခြည်တစ်ဝက်အထိ ကျရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးဒေဝသည် ဝိဇ္ဇာရုပ်တုနှစ်ရုပ်ကို ကိုင်ကာ ဂါထာမန္တန်များ စတင်ရွတ်ဖတ်တော့သည်။ ရုပ်တုအား နှိုးမန္တန်များဖြင့် နှိုးနေသည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့အားလုံးသိနေ၏။

၎င်းအရုပ်နှစ်ရုပ်အကြားတွင် ငွေရောင်ကြိုးမျှင်လေး ထည့်ခုံဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ဦးဒေဝသည် ရုပ်တုနှစ်ရုပ်ကို တစ်တစ်ရုပ်၊ ညာတစ်ရုပ်ကိုင်၍ သက်တော်မြဲဂါထာကို ရွတ်ဖတ်နေသည်။

မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ရုပ်တုနှစ်ရုပ်မှာ အောက်ပြုတ်

မကျရ။ ထို့အတူ ဆက်သွယ်ထားသော ငွေကြီးမျှင်ကိုလည်း မပြတ်
တောက်စေရန် အထူးဂရုစိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို တွဲ
စပ်ထားသော ငွေကြီးမျှင်သည် ထက်ပိုင်၏အသက်လည်း ဖြစ်ပေ
သည်။

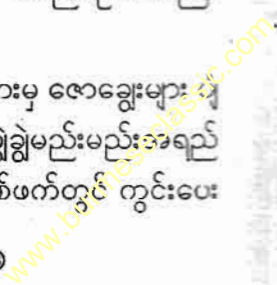
ထိုသို့သော အရေးကြီးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေကြ
ရမည်ဖြစ်သည်။ အားလုံးမှာ အချိန်ကို အသက်တမျှ တန်ဖိုးထား
နေရသည်ဖြစ်၍ စားပွဲတင်နာရီလေးတစ်လုံးကိုလည်း အနီးတွင်
အဆင်သင့်ချထား၏။

နေအလင်းရောင်သည် ဂူကြီးတစ်ခုလုံးအား အုပ်မိသွား
ပြီဖြစ်သည်။

ဦးဒေဝက လရိပ်ပြာအား ဂူပေါက်ဝ၌ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်စေ
သည်။ ဦးဒေဝ ဆေးခွက်ကို အဖုံးဖွင့်လိုက်အပြီး..

“သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ မျက်လုံး မှိတ်ထားလိုက်
တော့.. ။ ဒီဒေဝစက္ခုဆေးကြီး လိမ်းပြီးတာနဲ့ အပြင်မှာဘာပဲဖြစ်
နေနေ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ပါနဲ့.. ။ စောစောက အဘပြောခဲ့သလို
အာရုံထဲ ဘာပဲမြင်မြင် မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ရဘူး၊ မြင်နေတာတွေ
အားလုံး အမှန်တွေမဟုတ်ဘူး၊ သမီးကို သူတို့လှည့်စားလိမ့်မယ်၊
အကယ်၍ သမီးမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီဝိညာဉ်တံခါးကြီး
ပြန်ပိတ်သွားလိမ့်မယ်”

လရိပ်ပြာ မျက်လုံးပိတ်ထားသည့်ကြားမှ ဇောချွေးများ ပျံ
လာလေပြီ။ ဦးဒေဝသည် ဆေးခွက်ထဲမှ ပျစ်ချဲ့ချဲ့မည်းမည်းအရည်
များကို ကလော်ယူကာ လရိပ်ပြာ မျက်လုံးနှစ်ဖက်တွင် ကွင်းပေး

လိုက်တော့သည်။

“သမီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ပေး. . .”

ဖြန့်ပေးလိုက်သော လရိပ်ပြာ လက်ဝါးပေါ်သို့ ဝိဇ္ဇာဆေး ရုပ်တုနှစ်ရုပ်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ. . မောင်ရင် ဝင်လို့ရပြီ၊ မောင်ရင် အထဲရောက်သွားရင် တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို ရှာရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ နဂါးခံတွင်းပဲ၊ အဲဒီတွင်းထဲကို မောင်ရင်ဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်ကို ပစ်ချပစ်ရလိမ့်မယ်”

“အဘ. . ချွတ်လို့မရရင်ကော”

“အထဲရောက်ရင် ရသွားပါလိမ့်မယ်”

ထက်ပိုင်သည် ဦးဒေဝအား လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်၏။ ထို့နောက် သွက်လက်စွာဖြင့် ကျောက်ဂူကြီးရှိရာသို့ ရှေးဦးပြေးသွားကာ ဝိညာဉ်တံခါးဝဟုခေါ်သော အပေါက်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။ တဖက်သို့ ခြေချမိသည်နှင့် မြေပြင်ပူနေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

မြေပြင်ပက်ကြားအက်များမှ အခိုးငွေ့ပူများ တလူလူထွက်နေလေသည်။ နေရာအနှံ့မှ အခိုးတွေထွက်နေ၍ မြေအက်ကြောင်းများအတွင်းမှ မီးတောက်မီးညွန့်များ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့နေရ၏။

“ဂူး. . ဂရား. . အူး”

ထိုစဉ် ဗလုံးဗထွေး မာန်ဖီသံများ ကြားလိုက်ရပြီး နေ့သစ်ကိုရိုးကားယား ပုံစံများဖြင့် ထွက်လာကြသော အသူရကယ်ဘုံသားများကို စတွေ့ရတော့သည်။

၎င်းတို့၏ ချွန်ထက်သော သွားစွယ်များကမူ ဖြူဖွေးနေ၏။
လက်သည်းခြေသည်းများကလည်း သိမ်းစွန်ရဲငှက်များကဲ့သို့ ချွန်
ထက်ကောက်ကွေးနေကြသည်။

“ ဝူ . . ဂရီ . . အူး ”

အသူရကယ်သားများ၏ အရေအတွက်မှာ မနည်းလှပါ။
သူ့ဆီ ဦးတည်လာနေကြသည်။ ထက်ပိုင်သည် ၎င်းတို့ကို ရှောင်ကွင်း
ပိုင်ရန် လမ်းကြောင်းရှာသော်လည်းမတွေ့။ လေးဖက်လေးတန်မှ
ပိုင်းအုံလာခြင်းဖြစ်၍ မလွဲဧကန်ပင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပေလိမ့်
မည်။ သို့သော် အလင်းတန်းတစ်ခုက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်
လာ၏။

“ မောင်ထက်ပိုင် အလင်းရောင်ထဲမှာပဲနေ . . . ”

ဦးဒေဝ၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ထက်ပိုင်အားတက်
သွားကာ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းခြင်းလှမ်းသည်။ သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်လာ
သော မိစ္ဆာကောင်မှာ အလင်းတန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် မီးထတောက်
သွားတော့သည်။

မိစ္ဆာကောင်များ သူ့အနား မကပ်ရဲကြတော့ . . . ။ ဆက်
လျှောက်လာရာ ရှေ့တွင်မြူခိုးဖြူများကြားထဲ လှုပ်ရှားနေသော အရာ
ထစ်ခုကို တွေ့လေသည်။

သေချာကြည့်မှ သူ့ ကားအက်ဆို့ဒန့် ဖြစ်ခဲ့သောနေရာ ဖြစ်
နေသည်။ ကားထဲမှ သူ့မိန်းမနှင့် သမီးလေးကို ဆွဲထုတ်နေသော
သူ့ကိုယ်သူ အတိုင်းသားပြန်မြင်နေရသည်။ ထက်ပိုင် ထိုနေရာနား
ဆတ်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ထိုသူက အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော မိန်းမနှင့်ကလေးကို ဖက်ကာငိုနေ၏။

“မောင်ထက်ပိုင် မင်း သူ့ကိုယ်နဲ့ သွားပူးကပ်လိုက်. . ”

ဦးဒေဝ၏ အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင်. . ထက်ပိုင် ထိုလူ၏ ကိုယ်ထဲ သွားပူးကပ်လိုက်တော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားချိန်တွင်. . ထက်ပိုင်လက်မောင်းမှ လက်ငါးချောင်းရာ အညိုအမည်းကြီးလည်း ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့လက်ထဲမှ ဇနီးနှင့်သမီးလေးမှာ လှုပ်လာလေသည်။

သူ့ကို မြင်သည်နှင့်. .

“မောင်. . ”

“ဖေကြီး. . ”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော ခေါ်သံကြောင့် ပို၍တင်းကျပ်စွာ ထက်ပိုင် ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ဖေကြီးရောက်လာပြီ”

“ဖေကြီး. . သမီးတို့နဲ့ အတူပြန်လာနေတာလားဟင်”

မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသော အရာတစ်ခု ထက်ပိုင်ပြန်ရလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်. .

“ဟုတ်တယ်. . ဖေကြီး သမီးတို့နဲ့အတူ ပြန်လာနေတာ”

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ အဘ”

လရိပ်ပြာ သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဦးဒေဝက. .

“ဟုတ်တယ် အဘလည်း ထက်ပိုင်နဲ့ အဆက်အသွယ် ဖတ်

သွားပြီ”

ထိုစဉ် ဂူပေါက်ဝမှ တစ်စုံတစ်ခု လိမ့်ထွက်လာ၏။ ဒါကို လရိပ်ပြာ အာရုံထဲ မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်. . ကိုထက်”

“မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်နဲ့. . ”

သူ့ပုခုံးအား ဦးဒေဝ လှမ်းကိုင်ကာ သတိပေးလိုက်၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာများဖြင့် ကိုထက်မှာ သူမရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ညီမလေး. . နင် ငါ့ကိုမကယ်ဘူးလား”

“သတိထား. . ဒါတွေက အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူး”

ဦးဒေဝအသံကလည်း မကြားတချက်ကြားတချက် ဖြစ်လာသည်။ လရိပ်ပြာ ဘေးအရောက် သူမအပေါ်သို့ လောက်ကောင်များ အန်ချလေ၏။ မသတိစရာမို့ လရိပ်ပြာ အခက်တွေ့နေသည်။

“သမီးအစ်ကိုရဲ့အသက်က သမီးလက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်နော်”

မြင်နေရသော အရာမှန်သမျှကို ကြိတ်မှိတ်သည်းခံလိုက်ရသည်။ မအောင်မြင်သော မိစ္ဆာကောင်လည်း ဂူထဲပြန်ဝင်သွားတော့၏။

“အဘ အထဲလိုက်သွားမယ်. . အချိန်မရှိတော့ဘူး မောင်ထက်ပိုင်ကို အမြန်ပြန်ခေါ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

သို့နှင့် ဦးဒေဝသည် ဝိညာဉ်တံခါးကိုဖြတ်ကာ အထဲသို့ ဝင်လေသည်။

“မောင် ပြန်ပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . သက်ရဲ့၊ သက်တို့နဲ့ အတူတူနေတော့ မယ်လေ”

“သက်တို့က ဘဝခြားသွားပြီမောင်၊ ဝိညာဉ်တံခါး မပိတ်ခင် မောင်ပြန်ပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဖေကြီး၊ မေမေကြီးကို သမီးစောင့်ရှောက်ထား မယ်၊ ဖေဖေကြီး ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

ဒီအသံတွေကြားတော့ ထက်ပိုင် ငိုရလေပြီ။

“မောင်ရင်”

ပုခုံးကိုလာထိသော အထိအတွေ့ကြောင့် ထက်ပိုင်မော့ ကြည့်မိသည်။

“ဟင်. . အဘ”

“အေး. . သွားဖို့အချိန်တန်ပြီ”

ဒီတော့. . သူ့ပွေ့ထားသော ဇနီးနှင့်သမီးကို ပြန်ကြည့်မိ သည်။

“ဟင်. . ”

သူ့ဘေးတွင် ဘယ်သူမှမရှိတော့. .

“နဂါးခံတွင်းကို ရှာရအုံးမယ် မောင်ရင်၊ ဒါမှ သူတို့အား လုံး ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမှာ”

“ကိုထက် ပြန်လာတော့၊ ကိုထက်မှာ လေးမိနစ်ပဲအချိန် ရတော့တယ်”

“ဟင်”

လရိပ်ပြာ၏ သတိပေးသံကြောင့် သူထိတ်နစ်ဖြစ်သွားရ

သည်။

ဆက်ရှာကြည့်ရာ . . ကြီးမားသော တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို တွေ့လေသည်။ ထက်ပိုင် ချက်ချင်းပင် လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ ပစ်ချလိုက်သည်။ ‘ရွီး’ခနဲ လေချွန်သံကဲ့သို့ အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ တဆက်တည်းမှာပင် စိမ်း၊ နီ၊ ဝါ၊ ပြာ ရောင်စဉ် အလင်းတန်းများက တွင်းကြီးထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆက်လက် ကြည့်ရှုလိုသော်လည်း အချိန်မရတော့၍ ဂူပေါက်ဝဘက် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ . . ဘာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထိုခဏမှာပင် လရိပ်ပြာ၏ မျက်စိနှစ်လုံးသည် ပူသထက် ပူလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲမှာ မီးများထတောက်လေသလားဟု ထင်မှားရလောက်အောင် မျက်လုံးနှစ်လုံးက ပူလောင်လာ၏။ အခိုးငွေ့ဖြူဖြူများမှာလည်း လရိပ်ပြာ၏ မျက်စိနှစ်လုံးမှ ထိုးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ . . ဒု . . ဒုကွဲ”

အပူချိန်သည် ပြင်းသထက်ပြင်းလာခဲ့၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တောင့်ခံထားရ၍ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတော့၏။ ပူရုံမျှမက ဓါးနှင့်ထိုးဆွသလို စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုပါ မျက်လုံးထဲမှာ ခံစားနေရသည်။ မျက်စိအိမ်မှ ယိုစီးကျလာသော သွေးများ၏ အထိတွေ့ကိုလည်း သူသိနေမိသည်။

“ရှဲ . . ရှဲ . . ရှဲ . . ”

“အား . . အီး . . ”

“မြန်မြန်ထွက်လာကြပါတော့”

မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ တရဲရဲမည်သံများနှင့်အတူ လောင်ကျွမ်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ လရိပ်ပြာသည် သေမတတ် ဒုက္ခဒေဝာကို ခံစားနေရပြီ။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ကြိတ်မှိတ်ခံနေသော်ငြား လက်ထဲက ရုပ်တုနှစ်ရုပ်ကို လက်ကမလွှတ်ဘဲ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်၏။

“ဒိဗ္ဗဓက္ခဆေးက ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ အသုံးပြုခွင့်ရှိတယ်၊ ကျော်သွားရင် မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး ကန်းသွားလိမ့်မယ်”

ဟူသော ဦးဒေဝ၏သတိပေးစကားသံကို လရိပ်ပြာ ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိ၏။

အခန်း (၂၀)

“**ဖောင်** ထက်ပိုင် မင်းသွားတော့ ငါ့ကိုထားခဲ့
တော့. .”

“ဟာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဘ ဘာလို့နေခဲ့ရမှာလဲ. . ၊ ကျွန်
တော်တို့ လွတ်တော့မယ်လေ၊ တံခါးဝကို မြင်နေရပြီပဲ”

ထက်ပိုင်က အံ့ဩရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဆွဲခေါ်တော့ ဦးဒေဝတ
ပြုံးရင်း တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။

“ဝဋ်ကြွေးကို ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆပ်ရမယ်မောင်ထက်ပိုင် အဘ
နောက်ကိုကြည့်လိုက်ပါအုံး. . .”

“ဗျာ. . ဘယ်လို. .”

ဦးဒေဝ နောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ထက်ပိုင်မှာ ပါးစပ်အ
ဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်. . အဘ. . အဘ. . ပြေးပြေး. . နောက်မှာ”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက မယုံကြည်နိုင်စရာဖြစ်၏။

မြင်လိုက်ရသည်က အစိမ်းရောင် အကြေးခွံအထပ်ထပ်
ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော ဧရာမနဂါးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးဒေဝက အရာရာကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ပုံရ၏။
တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်ဟန် လုံးဝမရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာဖြင့်
လှမ်းပြောသည်။

“သံသရာတစ်ပတ်လည်တဲ့ သဘောပါ။ သူ့ကို ကိုယ်က
သတ်ခဲ့သလို နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုလည်း သူက ပြန်သတ်တာ
ပါပဲ။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပါ။ အဘဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝမှာပဲ
ကျေအောင်ဆပ်လိုက်ပါတော့မယ်။ သံသရာအထိ မသယ်သွားတော့
ပါဘူး မောင်ထက်ပိုင်ရယ်”

ဦးဒေဝ စကားအဆုံးမှာတော့ နဂါးကြီးက ကိုက်ချီကာ
တွင်းဆီဆွဲခေါ် သွားလေသည်။ ထိုစဉ်. .

“ကိုထက်. . .”

တိုးညင်းသော ခေါ်သံလေးတစ်ခုကို ကြားလိုက်သည်။

မိမိအပေါ် ကြီးစွာသောချစ်ခြင်းဖြင့်ချစ်၍ အပစအရာရာ

ကူညီခဲ့သော လရိပ်၏ ခေါ်သံဖြစ်၏။

“လရိပ်. . လရိပ် ညီမလေး. . .”

ချက်ချင်းသတိဝင်လာကာ ထပြေးရပြန်သည်။ ဝိညာဉ်တံခါးဝမှ ထိုးထွက်၍ အပြေးသွားရောက်ခဲ့သော်လည်း အရာရာသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

ချစ်သောညီမလေး လရိပ်ပြာသည် မြက်ဖျာပေါ် ခွေခွေလေး လဲကျနေ၏။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသော မောင်သံချောင်းက. .

“အစ်ကိုကြီး. . မြန်မြန်လာ. . မြန်မြန်လာ၊ ဒီမှာ မမလေး မျက်လုံးတွေပေါက်ထွက်သွားပြီ”

“ဟင်. . . ဘယ်လိုဘယ်လို. . .”

ဟုတ်ပါသည်။ လရိပ်ပြာ၏ မျက်လုံးနှစ်ဘက်စလုံး စုံလုံးကန်းသွားခဲ့ချေပြီ။ မျက်လုံးအိမ်မှ သွေးများက ယခုတိုင် စီးကျနေဆဲဖြစ်သည်။

“ညီမလေး. . . လရိပ်. . . လရိပ်. . .”

“ကို. . ကိုထက်. . .”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်. . .”

“ညီမလေး တာဝန်ကျေပါတယ်နော်. . .”

“ဟာ. . လရိပ်ရယ် ကျေပါတယ်ကွယ်. . ကျေပါတယ်. . တကယ်မကျေတာက ကိုကြီးပါ၊ အစ်ကိုကြောင့်. . အစ်ကိုကြောင့် ညီမလေး အခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“မဟုတ်. . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုထက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

၁၄၂ ဇေဝတာ

ဒါတွေအားလုံးဟာ ကံကြမ္မာကြောင့်. . ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ပါ။ ညီမ
တို့အားလုံးဟာ ဝဋ်ကြွေးရဲ့ သားကောင်ပါ ကိုထက်ရယ်”

“ညီမလေးရယ်. . ”

ထက်ပိုင်မှာ ဝမ်းနည်းသောကများစွာဖြင့် လရိပ်ပြာ၏
ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ဖက်၍ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေမိတော့သည်။

သူ့အနောက်တွင်မူ ဝိညာဉ်တံခါးပေါ် ကျရောက်နေသော
နေရောင်ခြည်သည်လည်း အလုံးစုံ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ချေပြီ။ အား
လုံးအတွက် သူ့အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ့ညီမအ
တွက် သူ့တာဝန်မကျေခဲ့. . ။

ထက်ပိုင်ကတော့ အာပီးတရ ဟစ်အော်ငိုကြွေးနေဆဲ. . ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ထက်ပိုင်အတွက် မျက်ရည်များသည်
သာ အကောင်းဆုံးအဖော် မွန်အဖြစ် ကျန်ရှိနေပါတော့သတည်း။

